

Čueka

revija dijakov Srednje šole
Slovenska Bistrica za ljudi
z dobrim miselnim pretokom
in s čutom za umetnost

20 let ŠŠŠB

*V živo iz Poljske
Naši profesorji
pod lupo resnice*

Matematični tempelj

*Odlomek iz romana
Projekt: zlati kovanec*

Dijaki, spravite se k sebi!

*Matura – vstopnica za
prihodnost ali zgolj dodaten stres?*

Španija, prihajamoo!

UVODNE MISLI IN TO!

Dragi čvekoljubi! 3

In beseda je Čveka postala 3

Ekipa se predstavi 4

PO EVROPI

Maturantski izlet ali zaključna ekskurzija? 6

Praga se vrača 10

Španija, prihajamoo! 13

Na kraju zločina 16

Jaz ne grem v šolo, ne, ne grem v šolo ...

temveč na Portugalsko! 18

V živo iz Poljske 20

DOGAJA SE ...

Dobili smo ključ — kaj pa zdaj? 24

Krožki na šoli 26

Fazanijada 30

Klemen Keršič, udeleženec

astronomske olimpijade v Pekingu 32

Tokrat smo za vas izbrali 34

Sozvočje kemije, biologije in fizike 35

VLEČE NA RUMENO

Wanted 37

Naši profesorji pod lupo resnice 38

Hišnik nam je zaupal 41

Karikature profesorjev 41

PO SLEDEH BIVŠIH DIJAKOV

O lanskoletni urednici 42

Aljaževo pismo 45

SŠSB zamenjala za italijansko šolo 47

IN KAJ SO O TEM POVEDALI NAŠI DRAGI ...?

Matura – vstopnica za prihodnost

ali zgolj dodaten stres? 50

Matematični tempelj 51

Dijaki, spravite se k sebi! 52

So počitnice sploh še počitnice? 53

Jož, kalkulator sem pozabil! 55

Zreli po letih ali nasploh? 56

Naše letošnje Umetnije 57

Ko zaveje veter ko(n)sovelovske poezije ... 60

Pismo profesorju ... 62

Brati? Zakaj že? 63

Frankfurtski knjižni sejem 64

20-LETKA!

Ekskluzivni intervju z ravnateljico mag. Ivo Pučnik

Ozimič ob 20-letnici Srednje šole Slovenska Bistrica 65

Vox populi in okrogli jubilej SŠSB 67

Še to pesem posvetim ti, draga šola! 67

ISKRICE

Iz osebne zbirke profesorja zgodovine

in tudi kar tako ... po domače! 68

In še tiste ... malo manj zgodovinske! 70

Zadnjica 72

Dragi čvekoljubi!

Anja Sobočan

Ponovno je za nami leto, polno ustvarjanja. Pa naj še kdo reče, da pisanje ni ustvarjanje. Novinarje pa, naj bomo zgolj šolski ali tisti »ta pravi«, zaposleni v televizij-

skih ali časopisnih hišah, družba jemlje napačno. Mi, ki bi morali veljati za negovalce slovenščine, smo zaradi napak mnogih v družbi zaznamovani kot »tisti, ki pačimo slovenski jezik in napihujemo vsakodnevne novice«.

Kdo, če ne mi, bo v javnosti z leti še sploh uporabljal slovenščino? Reklame so vse pogostejše v angleškem jeziku (s slovenskimi podnapisi), s filmi je tako že leta, imena slovenskih podjetij (in konec koncev tudi otrok) vse pogostejše vsebujejo črke, ki jih v naši abecedi ni moč najti. Literatura pri študiju – pogosto v angleščini, še s sosedom Hrvaatom se je nekaterim mladim lažje zmeniti v angleščini ... Saj ne, da bi nasprotovala temu svetovnemu jeziku, ki odpira vrata v poslovni svet. Pa vendar je tudi angleški jezik eden izmed dejavnikov, da mladi v vsakdanjiku zmeraj manj uporabljamo slovenščino. Kdo še bere slovenske knjige, če pa lahko prebereš izvirnik v angleščini? Postopoma sta skozi takšne poglede večkrat zaznamovani tudi slovenska televizijska in filmska produkcija. In potem se zgodi –

sčasoma začne umirati roditelj. Popolnoma »normalno« se nam sliši, če ga kdaj ne uporabimo. In predlogi – pridem na turistično obljuden kraj, kjer imajo zares kvalitetno ponudbo, potem pa na tabli pred restavracijo opazim velik napis: PALAČINKE Z SADJEM IN ČOKOLADO. Se zgodi. Ampak na žalost se to dogaja prepogosto. Kdo, če ne mi, Slovenci, bo znal pravilno uporabljati naš jezik?

Zato pozivam vse mlade, ki skozi pisanje ustvarjate. Negujte materni jezik. Je eden lepših darov, ki nam je bil podarjen. Šumniki, dvojina in vse to sklanjanje – govorimo o enem kompleksnejših jezikov, ki bi ga bilo škoda pustiti izumreti.

In naj kljub nasprotovanju mnogih poudarim še enkrat – mediji so resnično pomembni in so eden izmed važnejših nosilcev demokracije. Pa vendar, ker naša Čveka izhaja zgolj enkrat letno in imamo v namen prenosa informacij po šoli vzpostavljeno šolsko spletno stran, je ta revija namenjena užitku, radovednosti in sprostitvi. Za tiste bolj radovedne smo zbrali potopise, za tiste bolj opravljive smo nekaj strani namenili rumenemu tisku ... Želeli smo, da Čveka ostane naša, dijaška revija. Revija, ki je napisana skozi kritične oči nas dijakov, revija, ki zbere »na kup« vse neumnosti, ki smo jih naredili v preteklem letu ...

In kar je konec koncev najpomembnejše – še zmeraj je v tiskani obliki. Lahko jo primeš v roke, poduhaš njen »svež vonj«, saj je prišla naravnost iz tiskarne ... in jo prelistaš. Izjemen občutek, ki ga moderna tehnologija ne more nadomestiti.

In beseda je Čveka postala

Mag. Gregor Artnik

Navadno je mentorjevih besed več (vsaj dvajset), a tokrat, dragi bralci, vam zaupam le eno osrednjo, ki bržkone povzame vse. Pri snovanju, pisanju in oblikovanju Čveke ob 20. jubileju SŠSB smo se imeli naravnost ...

arhiv SŠSB

Cveka

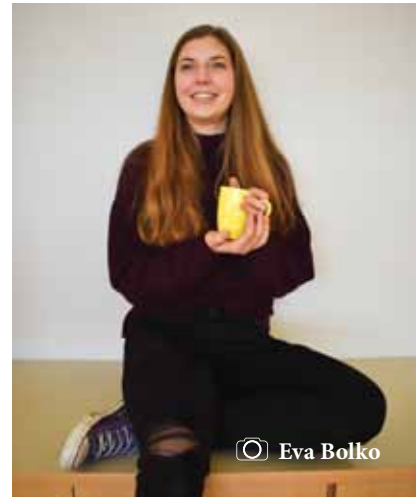
ALPAKA**ANANAS****ČRNA****ČUDAPOLNO****DOGODIVŠČINA****JESEN**

METAFORA

NE VEM

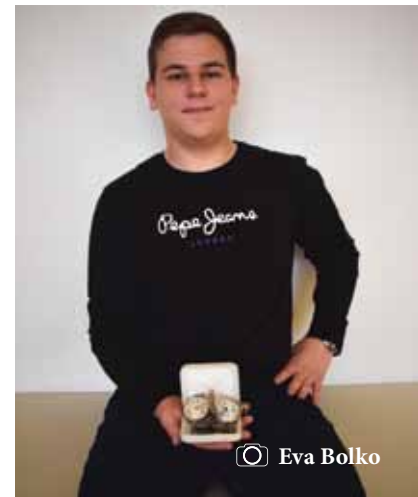
PRELET

RUSIJA

SDS

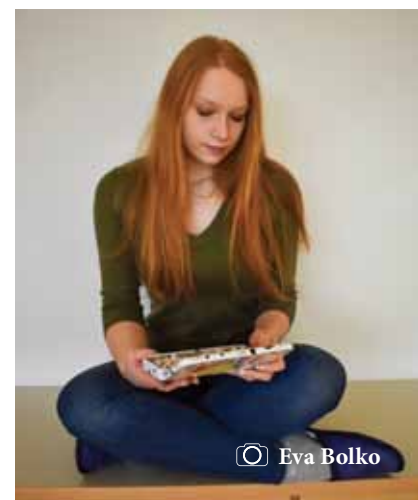
SLOVENIJA

SNS

SPANJE

TRINAJST

Maturantski izlet ali zaključna ekskurzija?

Špela Kitak

© Sofija Mardjonović

Letošnji maturanti smo se na zaključni izlet konec avgusta odpravili v dveh skupinah, v dve različni državi, z dvema različnima agencijama ter različnimi spremljevalci. Tej spremembi je gotovo botrovala novost v pravilniku šole,

kar je prineslo določene omejitve, ki jih nekateri niso bili pripravljeni sprejeti.

Pred nami je bila takrat najpomembnejša odločitev, kajti pritisk, da je to odlična priložnost, da se še zadnjič vsi skupaj odpeljemo na zani-

mivo destinacijo ter ustvarimo nove spomine ter obudimo stare, je bil izjemno velik. Kljub temu da nismo bili vsi skupaj, smo oboji preživeli nepozabno dogodivščino, eni bolj uradno in kljub temu sproščeno, drugi pa so se odločili izključno za zabavo.

Črna gora – neponovljiva izkušnja

Maturantski izlet v Budvo bi definitivno ponovila. Na začetku sem bila v dvomih glede velikega števila udeležencev, saj si nisem predstavljala, kako se nas bo družilo skoraj tisoč, a je vse skupaj preseglo pričakovanja. Na tovrstnem izletu dobiš svobodo, a ta ima seveda svojo težo, ki jo moraš znati nositi. Odgovoren si za vse in za vsako posledico, ki te spremlja tudi domov v Slovenijo. Teh deset, ki se je ekskurzije udeležilo iz našega razreda, se nas je povezalo. Želela bi si, da bi se nas vseh šestde-

set. A ker vsega ne moreš imeti, sem kljub temu vesela, da smo lahko vsaj mi preživeli skupaj več časa. Ustvarila sem si mnogo novih spominov, ki jih ne bom pozabila. Najbolj pa se bom spominjala naših skupnih večerov, ki so vključevali vse od priprav do jutranje pice na poti nazaj v hotel. Prav klubi so me najbolj prepričali, saj v Sloveniji s težavo najdeš takega, v katerem bi lahko le plesal, za povrh pa bi ti stregli še čedni natakariji. Želela bi si, da bi se čas v Budvi na naš prvi dan ustavil za vedno, a živ-

ljenje teče dalje. Čez kako leto pa se ponovno vidimo, ker ... dragi moji, »čekam vas u Budvi!«

Valentina Vavdi, 4. b

Za maturantski izlet sem izbrala Budvo, saj sem sama želela nekaj drugačnega. Spoznali smo ogromno novih ljudi, plesali cele noči ter se neizmerno zabavali. Če bi lahko, bi ga z veseljem ponovila, saj je to bila res izjemna izkušnja.

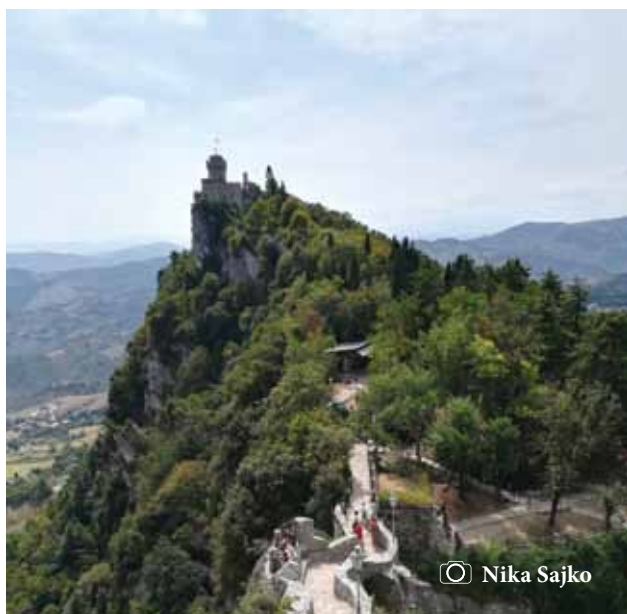
Barbara Zagoršek, 4. b

© Nika Sajko

© Nika Sajko

© Nika Sajko

© Nika Sajko

© Sofija Mardjonović

© Sofija Mardjonović

© Sofija Mardjonović

© Sofija Mardjonović

Italija – zadnje brezskrbno druženje s sošolci

Ekскурzija se je odvijala nekako po mojih pričakovanjih. Ogledali smo si veliko novega, vsaka znamenitost me je po svoje prevzela s svojo zgodbo, vožnja pa je vključevala tudi ladjico. Vsekakor je bilo vredno moje udeležbe.

Timotej Pliberšek, 4. b

Letošnja zaključna ekskurzija je bila zagotovo pozitivna izkušnja. Zanimivi, a ne predolgi ogledi znamenitosti, dobra družba in preživljanje časa ob morju. Zelo mi je bilo všeč pred-

vsem to, da smo imeli veliko časa zase, ki smo ga lahko preživeli, kakor smo sami želeli. Zabavne so bile tudi igre na plaži, saj nas je čas, ki smo ga preživeli skupaj, res povezal, še posebej zaradi dogodka z italijanskimi policisti. Za izlet sem se odločila zaradi zanimive destinacije (v San Marinu prej še nisem bila), predvsem pa zaradi skupine ljudi, ki je šla z menoj in s katerimi sem si ustvarila še nekaj skupnih spominov pred zaključkom srednje šole.

Nika Sajko, 4. b

Zame je bila to zanimiva izkušnja, ki nas je kot razred povezala in nam hkrati omogočila lepe in zabavne trenutke. Bilo je bolje od pričakovanj zaradi dobre organizacije, predvsem pa vsega prostega časa, ki nam je bil dodeljen. Da, zgodbic je bilo kar nekaj, še posebej pa so bile čudovite tiste, ki me spomnijo na vse sprehode po plaži, ki so bili zelo sproščujoči, pa seveda tudi na zabavno nočno kopanje.

Klara Jesenek, 4. a

Praga se vrača

Pravici je zadoščeno

Katarina Tič

📷 osebni arhiv dijakov

Naj razčistim nekaj zgodovine: Že tradicionalno praško ekskurzijo tretjih letnikov je sabotirala sprememba enega izmed zakonov, ki ni dopuščal izvedbe šolskih ekskurzij, če le-te ne bi bile organizirane pod okriljem npr. turistične agencije. Zakon je zakon in kljub našemu moledovanju pri vsaki uri izbirne sociologije profesor Kampuš ni popustil. Seveda smo upajoči dijaki krivili državo, profesorja, sebe in vesolje ter se pritoževali, da smo edina generacija, ki nam je vse dobro odtrgano od ust.

Nato pa ... nepričakovani preobrat!

Profesor je s skrivnostnim nasmeškom nekega dne oznanil, da je bila zakonodaja spet spremenjena. Pravici je bilo zadoščeno. V pičlih 3 minutah in 39 sekundah se je s spletno prijavo zapolnilo vseh 16 prostih mest. Morda bi lahko trdili, da ima ekskurzija sloves? Tako smo konec oktobra zanemarili svoje maturitetne dolžnosti, spakirali kovčke in se v petek dopoldne zadovoljno posedli na Flixbus (sicer enournu zamudo), se čez osem ur po temni tlakovani

cesti že sprehodili do hostla in nato hvaležno zasedli bližnjo restavracijo – golaž preverjeno prija po dolgem potovanju. Štirje dnevi so minili kot tlesk s prsti, saj čas teče bliskovito, ko si sam svoj gospodar.

Golaž s cmocki, klobasice z zeljem, veprovo koleno in trdelniki so nas na vsakem koraku vabili v objem s svojimi omamnimi vonjavami. Nad lenobno Vltavo so se na Karlovem mostu ulični umetniki postavljali s čudovitimi slikarijami, nakitom in melodijami, ki so lile iz src v srca. Med našim obiskom

osebni arhiv dijakov

osebni arhiv dijakov

osebni arhiv dijakov

osebni arhiv dijakov

gradu so se vojaki pripravljali na parado in njihove pomanjšane kopije so pridno salutirale, ko smo plavali skozi gnečo. Seveda se kljub ekstenzivnemu prostemu času ekskurzije nismo udeležili »na blef«. Vsak dijak je pripravil krajšo predstavitev enega izmed najpomembnejših aspektov češke kulture, tako da nas v stolnici svetega Vida ni le zaslepil raznobarvni vitraž, skozi katerega so se lomili sončni žarki, temveč smo menda v srcu nosili tudi Barbaro Celjsko. Umetelno izdelano, a nerazumljivo astronomsko uro smo uspeli deši-

frirati, za nekaj trenutkov smo se poistovetili s Kafkovim eksistencializmom, pomislili na patriotizem, ko smo z očmi govtali mogočno Plečnikovo cerkev, in morda je Lennonov zid v nas zanetil revolucionarno iskro.

Vse mesto je vrvelo v vznichenem pričakovanju. Tisti konec tedna so Čehi namreč obeleževali 100-letnico republike, kajti 28. 10. 1918 se je Češkoslovaška osvobodila izpod (razpadajoče in poražene) Avstro-Ogrske. Rdeča, bela in modra so kitile vsako možno površino – za-

stave so vihrale, barve so se smehljale z otroških lic in stavbnih pročelij. Ironično smo dan pred razvpitim praznikom v mestu naleteli na »pogreb demokracije«. Krsto na vozu sta spremljala Čeh in Čehinja, voz pa je peljala Smrt s koso. Ugibam, da ima Češka, kakor vsi ostali, dva obraza. »100 YEARS OF REPUBLIC!« je odmeval grleni krik nekoga z močnim češkim naglasom.

Bolj optimistični češki ponos smo, če ne že čutili, lahko vsaj razumeli, ko smo se z grajskega griča ali z razglednega stolpa zazrli v daljave

in se je Praga vabeče razgrnila pod nami ali ko smo se po mestu sprehajali ponoči in so medle luči orisale mogočno Tynsko katedralo, ki nas je osupnila s svojo veličino, tudi kadar smo vsak večer okušali češko pivo ... Kakor da te stvari ne bi v dovoljšni meri prikazale resnične magije češke zgodovine, so v nedeljo zvečer, ob natanko 19.18 (kot 1918 – letnica osamosvojitve), nebo razsvetlili še z ognjemetom. Ko so se v višave izstrelile prve rakete in se razpočile v vsemogočih formacijah, je po vsej Pragi zabučala Smetanova Vltava in

ustavila vsakega mimoidočega, ki se je z odprtimi usti zazrl navzgor in opazoval z velikimi očmi, ki so se svetile kot zvezde.

Vikend boemske svobode smo v ponedeljek zaključili še s podzemnim socialističnim bunkerjem, v katerega smo vstopili skozi 400-kilogramska vrata in po katerem nas je energetični Ivan preganjal z nekvalitetnim zvočnim posnetkom varnostnega alarma ter nas strašil na vsakem koraku. Od tod znameniti izrek: »Why are you screaming, Marjan, are you scared?«. Pomotoma

smo v uri in pol ponotranjili celotno češkoslovaško socialistično zgodovino, na koncu pa smo v roke smeli prijeti kalašnikovke, si nadeti plinske maske in celo pritisniti na rdeči gumb. Ivan, zbogom! Nikdar te ne pozabimo.

Kljub naši vrnitvi pa mistična in neskončno lepa Praga ostaja – na Češkem in v naših srcih. V naših srcih pa je tudi zadovoljstvo. Tisto pristno, saj je bilo pravici končno zadoščeno.

Španija, prihajamoo!

Anja Sobočan

© Anja Sobočan

Sredina oktobra – v šoli že norijo s testi, zmrzljive sošolke (z menoj vred) so iz omar že privlekle debele zimske bunde, približno 30 dijakov naše šole pa na internetu išče vremensko napoved za Španijo, kraj Lorca. Seveda z namenom – tja gremo!

V septembru so nas obiskali Španci iz pobratene šole v Lorci, oktobra pa smo jim Bistričani vrnili obisk. Na kratko povedano: noro smo uživali. Topli in dolgi dnevi, ogledi številnih novih mest (Cartagena, Murcia, Granada ...), uživanje na plaži, vse to je popestrilo našo tedensko špansko izkušnjo. Vsekakor enkratno doživetje!

Ker pa je Španija zmeraj dobra izbira in navsezadnje odlična destinacija tudi za poletne počitnice, ti (preden se odpraviš na pot) podajamo nekaj nasvetov, ki ti bodo zagotovo prišli prav.

Na kaj moraš biti pripravljen, preden se odpraviš na pot v Španijo?

1. Španci slabo govorijo angleško. Če obiščeš kakšen kraj, kjer ni turističnega navala skozi vse leto, potem se boš brez znanja

španščine oz. prevajalca malo težje znašel. V trgovini, pekarni, gostilni, na ulici – ljudje govorijo špansko. Nalepke na artiklih v trgovini, napisi na reklamah – vse je v španščini – še vse filme imajo sinhronizirane. Na ulici si lahko pomagaš s francoščino (nekateri jo razumejo), medtem ko ti

© Anja Sobočan

© Anja Sobočan

© Anja Sobočan

© Anja Sobočan

osnove angleščine pridejo prav le pri komunikaciji z mlajšo generacijo.

2. Španci hodijo spat pozno ... in se posledično zbuja pozno.

Med vikendom in prazniki so mesta budna, polna ljudi na ulicah. Zvečer se odprejo celo igralnice za otroke – prostori, kjer starši pustijo svoje otroke, da lahko grejo sami ven. Ko smo se mimo ene takšnih igralnic sprehajali okrog polnoči, je bila polna otrok, tudi takih, ki so bili stari šele kakšnih osem let.

3. Glavni španski obrok je večerja. Pri njih so kosila bolj skromna. Velikokrat za kosilo prigriznejo sendvič ali kaj podobnega; sploh ni pomembno, če kosilo ni toplo. Večer-

je pa so pogosto obilnejše od naših kosil – in poleg vsega jedo zares pozno zvečer (po navadi nekje med deveto in enajsto uro). Zgodi pa se tudi, da se z večerje, ki jo velikokrat prigriznejo v restavraciji, vrnejo šele naslednji dan, in sicer po polnoči.

4. Veliko jedo v restavracijah. Če se sprehajaš po mestu v času kosila ali večerje, so restavracije zmeraj polne.

5. V Španiji poteka vse mnogo bolj počasi. Špancem se nikamor ne mudi. Če se srečajo na ulici z znancem, preprosto obstanejo na mestu in se začnejo pogovarjati, kaj vse novega se jim je pripetilo. So čisto nasprotje nas, Slovencev, ki raje

osebo povabimo na kavo in se z njo sede ter udobno pogovorimo. Oni razpravljajo kar stoje sredi ulice. Pa ne le pet minut. In tudi hodijo zelo počasi. Na kratko, vse, kar počnejo, počnejo kot v počasnem posnetku.

6. Siesta: čas, ko so zaprte tako trgovine kot tudi restavracije. To je čas po kosilu, ki je namenjen počitku. Ljudje takrat ležejo in »zadremajo« oz. se spočijejo na svoj način. Med tem časom so na španski televiziji poročila (takrat je največja gledanost), trgovine in restavracije so zaprte. Po navadi traja od 13.00–15.00. V tem času pridejo iz službe tudi odrasli.

7. Delavnik je drugačen.

Ljudje v večini primerov (izjeme so profesorji) delajo štiri ure dopoldne in štiri popoldne. Vmes imajo dvourni pavzo (siesta), med katero gredo domov jest in si spočit. Tako nekako začnejo delavnik ob 9.00 in končajo ob 19.00.

8. Španski pozdrav je povsem drugačen od našega. Naše uradno rokovanje Španci zamenjajo s poljubi – kar je vsaj zame zelo čudno. Ko se želiš komu, ki ga še ne poznaš, predstaviti, ga »poljubčkaš« na lica. Malo nelagodno za tako zaprt narod, kot smo mi Slovenci!

9. V gostilno na prigrizek.

Pogosto si ga privoščijo pred kosilom

© Anja Sobočan

ali pa kar ob pijači. Španci si ob pijači pogosto privoščijo čips z olivami, narezanimi klobasami in oreščki, prelit z olivnim oljem, ali pa majhne popečene kruhke s paradižnikom in pršutom ... Sploh ni pomembno, kateri del dneva je – ob pijači morajo nekaj »grickati«. Pa četudi imajo takoj zatem kosilo.

10. Kako ostati v stiku s španskim vrstnikom? Facebook ti zagotovo ne bo koristil. Španci uporabljajo predvsem Instagram in WhatsApp, mladina tudi Snapchat, vendar je Facebook tisto socialno omrežje, ki ga (če ga imajo) preverjajo mesečno in ne dnevno.

Potuješ v Lorco? »Fajn« je vedeti ...

Lorca (mesto sonca) je v svoji infrastrukturi zgrajena posebej za vroče dni: zelo visoke zgradbe in ozke, tlakovane ulice. Takšna

gradnja in tlakovci po tleh blažijo neznosno poletno vročino.

Zato ljudje v centru Lorce živijo v stanovanjih in ne v hišah. A vendar so njihova stanovanja v povprečju večja od naših!

Tudi stanovanja so prilagojena visokim temperaturam: po tleh keramične ploščice v vseh sobah, zato zna pozimi biti pri njih v stanovanju kar precej mrzlo – po navadi niti nimajo gretja, saj pravijo, da se ga za ta dva hladna meseca sploh ne splača imeti!

Po hišah hodijo obuti. V večini gospodinjstev sicer poznajo copate (obujejo jih, kadar jim čevlji postanejo neudobni), vendar v pred-sobi oz. na hodniku nikoli ne boš našel čevljev (tako kot pri nas). Čevlje shranjujejo vsak v svoji sobi – v omarah in drugih predalnikih.

Tam je podnebje mnogo bolj suho kot pri nas. Posledično pri njih

uspevajo povsem drugačne rastline. Najpogostejši so citrusi, granatna jabolka, kaktusi in ostale rastline, ki ne potrebujejo veliko vode.

Prebivalci Lorce za svoje podeželje enačijo tisti del Lorce, kjer ljudje živijo v hišah in ne stanovanjih. Pa četudi je od centra Lorce oddaljen samo nekaj ulic ... To je tako, kot če bi mi, Bistričani, Zgornji Bistrici rekli podeželje. Nasploh pa je njihovo podeželje povsem drugačno od našega. Mnogo hiš ima na vrtu posajene kaktuse in ostale okrasne rastline, »kmetije« pa imajo pujse, kokoši in seveda ogromno pomaranč, mandarin ...

Njihova srednja šola je omejena z ograjo. Tako da, če zamudiš, preprosto nimaš več vstopa. In tudi med odmori se morajo dijaki zadrževati znotraj ograje. »Špricanje« je tako rekoč nemogoče.

© Anja Sobočan

© Anja Sobočan

© Anja Sobočan

Na kraju zločina

Naš izlet v Strasbourg

Neva Zalokar in Alja Sovinc

osebni arhiv dijakov

V tretjem tednu decembra se nas je sedem dijakov, ambasadorjev Evropskega parlamenta, z mentorico Matejo Petrič Podvršnik udeležilo Euroscole v evropski prestolnici Strasbourg v Franciji. Sprva veliki pomisleki zaradi strelskega napada, ki se je zgodil le nekaj dni pred odhodom, so se kasneje izkazali za nepotrebne, saj je bilo za varnost zelo dobro poskrbljeno.

Odpoved treh šol dan pred odhodom nam je ponudila tri prosta mesta. Kovčke smo zelo hitro

pripravili in se v četrtek zgodaj zjutraj vsi polni pričakovanj zbrali na parkirišču pred šolo, kjer smo začeli 14-urno vožnjo do Strasbourga. Na avtobusu so nam družbo delali še dijaki treh slovenskih srednjih šol – Šolskega centra Ravne na Koroškem, Šolskega centra Slovenj Gradec in Ekonomske gimnazije in srednje šole Radovljica. Na poti smo se ustavili v Nemčiji, kjer smo si ogledali taborišče Dachau, ki je veljalo za prvo koncentracijsko taborišče, v katerem so prevzgajali politične nasprotnike. Na začetku so v glavnem zapirali

nemške komuniste, socialne demokrate, Rome, homoseksualce in Jude. V času delovanja je tam umrlo približno 188.000 ljudi. Pred nadaljevanjem dolge poti, smo si ogledali še božični sejem v Ulmu. Končno smo prispeli v Francijo, kjer smo imeli večerjo, nato pa smo se utrujeni odpravili do hotela in komaj čakali na naslednji dan.

Petek, 14. december, je bil dan, ki nam bo za vedno ostal v spominu. Zgodaj zjutraj smo pozajtrkovali in se z avtobusom odpeljali do uradnega sedeža Evropskega parla-

 osebni arhiv dijakov

 osebni arhiv dijakov

menta v središču Strasbourga. Tukaj se evropski poslanci enkrat mesečno zberejo na plenarnem zasedanju, na katerem obravnavajo predloge evropske zakonodaje in o njih glasujejo. Evropski parlament organizira številne natečaje, dogodke in druge aktivnosti, s katerimi mladim omogoča širše poznavanje delovanja parlamenta in Evropske unije. Eden teh dogodkov je tudi Euroscola.

Euroscola je simulacija Evropskega parlamenta, kjer mladi iz vseh 28 evropskih držav za en dan zasedejo mesta evropskih poslancev. Imeli smo priložnost vpogleda v njihovo delo, glasovanja o aktualnih problemih v Evropski uniji, sodelovali smo v igri Eurogame, ki je bila odlična priložnost za sklepanje novih prijateljstev in nadgrajevanje znanja angleškega jezika. Po predstavitvi vseh držav, ki so sodelovale, smo se udeležili debat v manjših skupinah. Iskali smo rešitve v zvezi z zaposlovanjem mladih, s prihodnostjo Evrope, s človeškimi pravicami, z evropsko kulturno dediščino, migracijami, okoljevarstvenimi problemi ...

Sodelovanje z mladimi z različnih koncev Evrope, ki predstavljajo številne rešitve, je bila zelo zanimiva izkušnja. V igri Eurogame sta se dijakinja Neža Berlič in Nuša Detiček s svojima ekipama uvrstili

v finale. Nušina ekipa je v finalu tudi zmagala. V večernih urah smo obiskali božični sejem v središču Strasbourga in se sprehodili po ulici, na kateri je bil izveden napad.

Komaj smo čakali, da bomo imeli priložnost pogovora z mladimi iz drugih držav, pri čemer smo ugotovili, da je naše znanje angleščine zelo

dobro. Najbolj smo se ujeli z dijaki iz Irske in Grčije. Obisk Strasbourga, predvsem pa Evropskega parlamenta, je bil res neverjetna priložnost, ki se ne pojavi vsak dan. Kljub temu da je bil izlet kratek, smo se v Slovenijo vrnili polni novih vtisov in obogateni z edinstveno izkušnjo, ki nam bo ostala v lepem spominu.

 osebni arhiv dijakov

 osebni arhiv dijakov

Jaz ne grem v šolo, ne, ne grem v šolo ... temveč na Portugalsko!

Žiga Lunežnik in Rene Polajžar

osebni arhiv dijakov

Skupina enaindvajsetih dijakov programov metalurški in ekonomski tehnik se je 15. 9. 2018 odpravila na tritedensko prakso na Portugalsko. Odhod je bil ob polnoči izpred šole. Z letalom smo nato poleteli od Milana do Porta. Za nekatere je bila to tudi prva vožnja z letalom. V treh tednih bivanja v mestu Braga smo si ob koncih tedna ogledali tudi najbolj zanimiva mesta v tej državi.

Prvi vikend smo preživel v Lizboni, ki je hkrati tudi glavno mesto Portugalske. Bilo je zelo lepo, saj smo videli veliko zanimivosti, posvečenih odkrivalcem sveta. Kasneje istega

osebni arhiv dijakov

dne smo se na poti v hotel odpravili še v Fatimo, ki je eno izmed največjih krščanskih svetišč na tem planetu. Cerkev in okolica sta prečudoviti.

Naslednji vikend smo odšli v Porto. Bilo je izjemno, saj je mesto imenitno, obdaja ga na desetine mostov ter lepih hiš in stolpnic. Imeli smo tudi priložnost okušanja najboljših vin na svetu. Kot dodatek pa je bil po želji na voljo tudi ogled mesta z ladjico.

Tretji vikend oz. dan pred odhodom pa smo se odpravili še na plažo v mesto Viana de Castillo. Nekateri pogumneži smo se tudi kopali v precej hladnem Atlantiku.

 osebni arhiv dijakov

 osebni arhiv dijakov

 osebni arhiv dijakov

 osebni arhiv dijakov

 osebni arhiv dijakov

 osebni arhiv dijakov

Kaj pa smo počeli med tednom?

Med tednom smo v dvojicah delali v različnih podjetjih, trgovinah, ki se tako ali drugače ukvarjajo z metalurgijo in ekonomijo. Naš namen je bil spoznati portugalsko kulturo, način dela v tovarnah, vzpostaviti nova poznanstva in jih tudi ohraniti. Ta cilj smo vsi opravili z odliko.

6. oktobra je napočil čas za slovo od Portugalske; iz Porta smo zjutraj odleteli ob 6.30, v Slovensko Bistrico pa smo srečno prispeli okoli 18. ure zvečer.

 osebni arhiv dijakov

V živo iz Poljske

Živa Gril

Auschwitz s svojo pretresljivo zgodovino, raznolika in razgibana mesta, kot so prestolnica Krakow, staro industrijsko mesto Katowice, rudarsko naselje Nikiszowiec in še mnogo drugih, ki imajo bogato zgodovino in kulturne znamenitosti, smo si v sklopu treh dni ogledali marca na Poljskem. Čeprav kratka, je bila ta ekskurzija še ena lepa izkušnja, ki je dolgo ne bomo pozabili.

1. dan: Auschwitz

Katovice

2. dan: Krakov

3. dan: Olomuc (Češka)

Dobili smo ključ – kaj pa zdaj?

Katarina Tič

Lanska predaja ključa se je zame odvila zamegljeno. Razbeljena telesa na razbeljenem šolskem igrišču. Vodni baloni, ki so leteli kot nuklearne rakete – histerično smo se jim poskušali izogniti, kot da smo Hirošima in Nagasaki. Neuspešno, torej. Malce zmedeni maturantje v čisto novih, bleščečih majicah, ki so uživali v svojih prvih trenutkih avtoritete. Smeh in »švic« in barsko vreščanje v ekstazi kolektivne bitke. Uživala sem, ne bom lagala, četudi so bila jabolka, ki smo jih z usti lovili iz korita, tako začinjena, da so se nam solzile oči in smo verjetno sestavili najslabši pevski zbor v zgodovini.

Najbrž ni težko uganiti, da je popolni delirij nastopil za nas takrat, ko se je po napeti bitki predaja pompozno zaključila z zmago (takrat še) 3. a. Naš ponos je šel celo tako daleč, da nam niti ni bilo težko s tal pobrati vseh gumijastih ostankov vodnih balonov. Dopamin se je izločil in nas pustil v neverjetnem prepričanju, da nam bo zdaj cela

šola vendar poljubljala noge in da je ključ dokončni dokaz naše prevlade. Dan zatem nam je menda čestitalo nekaj profesorjev in mogoče smo se enkrat ali dvakrat pošalili na račun poražencev, potem pa je vse skupaj zastaralo.

Pravzaprav ne vem, kje se naš veličastni ključ sploh nahaja. Nisem prepričana, da nižji letniki vedo, kdo je dobil ključ ali da jim je mar. Edina »trofeja«, ki nas bo od zdaj naprej še spomnila na zmago, je dejstvo, da bomo mi tisti, ki se bomo morali letos, poleg vseh šolskih obveznosti in grozeče mature, ukvarjati še z organizacijo nove predaje ključa.

Dijaki, dijakinje: POZOR! Mar ni skrajni čas, da zmagovalci poleg dolžnosti dobimo tudi pravice?*

***Predlogi: prednost v vrsti pri malici, možnost uporabe dvigala, pravica do obutve (čevlji) v šolskih prostorih, rezervirana parkirna mesta itd.**

© Darko Korošec

© Darko Korošec

© Darko Korošec

© Darko Korošec

© Darko Korošec

©

Krožki na šoli

Tibor Vito Šušnjara

arhiv SŠSB

Čeprav večina ljudi šolo povezuje s »pifljanjem« nepotrebnih dejstev ter ubadanjem z grozotami matematike, naša šola ponuja tudi drugačen in bolj sproščen način, da se nekaj naučimo – krožke! S precej široko izbiro, ki temelji tudi na zanimanju dijakov, obstaja velika verjetnost, da se najde kaj za vas. Predstavil bom zanimivejše krožke na šoli.

Damijana Gregorič

Kemijski krožek

Vsi ambiciozni znanstveniki ali pa vsi tisti, ki radi gledate lepe barve in mehurčke, se boste pri kemijskem krožku počutili prav domače. Dijaki lahko sami predlagate poskuse, ki jih enkrat na teden izvajate in se tako za kratek čas rešite šolskih skrbi, a pazite: preživetje ni zagotovljeno! Termin po dogovoru z mentoricama mag. Damijano Gregorič ter Natašo Petelin.

Filmski krožek

Ali ste kdaj gledali film in si mislili, da bi lahko deset različnih stvari naredili stokrat boljše? Ali pa ste kdaj kino zapustili tako očarani, da enostavno morate vedeti več o procesu nastajanja filmov? Morda želite začeti svojo igralsko kariero ali pa se preizkusiti v eni od številnih ostalih vlog, ki sodelujejo pri ustvarjanju filma? Če ste na katerikoli od teh vprašanj odgovorili z da, je filmski krožek SŠSB pravi za vas! Med šolskim letom boste ustvarili kratki film, obenem pa drug drugega bolje spoznali in se

zabavali. Že več let nam pri tem procesu pomagajo izkušeni »filmarji« iz društva Film Factory, pa tudi naša mentorja Vasja Eigner in Maja Kodrič Crnjakovič nista tako slaba. :)

Pevski zbor in šolski band

Če ste že bili na božično-novoletnem koncertu SŠSB (ali kakšni drugi prireditvi na naši šoli), potem veste, kako pomembno vlogo igrata pevski zbor ter naša glasbena skupina. Le kaj bi bil koncert brez glasbe? No, ne bi bil koncert, ampak ... No ja, to je vse. Kakorkoli, če znate igrati kakšen inštrument ali radi požete, boste več

Vasja Eigner

kot dobrodošli! Zbor ima vaje enkrat tedensko, umeščene na konec urnika, band pa vadi na precej zanimivi lokaciji, v šolskem zaklonišču, in sicer določen čas pred vsakim nastopom. Seveda ne smemo pozabiti na mentorici Ano Sandrin in Nadjo Stegne.

Gledališki in lutkarski krožek

Bi radi za nekaj časa postali kdo drug ali pa se le zabavali na malce drugačen način? Pri gledališkem krožku, ki ga organizirajo dijaki ter mentorica Tina Mojzer,

se lahko vživite v katerokoli vlogo ter tako lažje razumete situacije ostalih v realnem življenju, obenem pa sodelujete pri bogatjenju kulturnih aktivnosti v Slovenski Bistrici. Če pa se to sliši preveč resno, vas lahko še spomnim, da bodo vsake vaje gotovo polne smeha in so, tako kot vsi krožki, izvrsten način za sklepanje novih prijateljstev. Morda pa ste, tako kot jaz, bolj sramežljivi in bi se raje preizkusili kot lutkarji, kjer je v centru pozornosti kup cunj in ne vi? (Sanje vsake asocialne osebe.) Na srečo imamo tudi lutkarski krožek, ki je vsaj toliko zabaven kot gledališki.

Vasja Eigner

Evrošola

V Sloveniji nismo le državljani Slovenije, temveč tudi Evropske unije, kar ljudje pogosto pozabljajo. V krožku Evrošola se lahko na sproščen in zabaven način poučite o delovanju EU, obenem pa nekajkrat manjkate pri pouku in se sprostite v evrokotičku, ki je rezerviran samo za člane. Sestanki po dogovoru z mentoricama – mag. Ireno Wozniak in Matejo Petrič Podvršnik.

Podjetništvo

Menite, da imate dobro idejo za rešitev nekega problema? V krožku podjetništva lahko v skupinah razvijate svojo podjetniško idejo, jo izpopolnujete ter na koncu pridete do rešitve – znanja, ki je precej pomembno v naši kapitalistični družbi. Sestanki po dogovoru z mentorico Simono Luetič.

Rekreativni krožek

Če bi se od tegob šole raje spočili na aktivnejši način, pa je ravno pravšnji za vas rekreativni krožek. Lahko bi vam nakladal o raznih znanstveno dokazanih prednostih fizične aktivnosti, ampak v tem članku ni dovolj prostora – zato se sami pridite prepričati. Tako kot vsi ostali krožki je prostovoljen, torej lahko sami izberete svojo aktivnost! Krožek se navadno umesti na konec urnika, seveda po dogovoru z mentorico Meto Suhadolnik Seljak.

Fazanijada

Amadeja Kos in Vanesa Zlodej

Urška Hozjan

Urška Hozjan

Urška Hozjan

Fazanijada. Dogodek, ki si ga prvi letniki zapomnimo za zmeraj. Slavnostni prihod v telovadnico, kjer so že zbrani vsi višji letniki. Govor gospe ravnateljice ter nagovor predsednika dijaške skupnosti, potem pa se začne zares. Različne igre, v katerih se med seboj pomerimo vsi prvi letniki ... Po zaključenih igrah pa sledi še prisega in nato vsi uradno postanemo člani dijaške skupnosti.

Za lažje izpeljane prve dneve na šoli prilagava še nekaj nasvetov za vse bodoče fazane:

- Če boste imeli oblečena bela oblačila, mame ne bodo najbolj vesele, ko boste prišli domov!
- Oblečenih imejte čim več oblačil, saj nikoli ne veste, če bo na sporedu igra slačenja ...
- Po zaključku fazanijade se ne zadržujte preveč v okolici šole, parka ali kakršnihkoli gostiln, ker so starejši dijaki z alkoholnimi flomastri navzoči vsepovsod.
- Punce, ne uporabite preveč ličil, saj utegne potem voda, ki je lahko vključena v igre, spremeniti barvo.
- Med fazanijado precej fotografirajo, zato se ne čudite, če boste na šolski spletni strani videli slike in vam kakšna ne bo všeč.
- Lahko zgolj upava, da nihče ni alergičen na koruzo.
- Oblecite si čim daljša oblačila, saj imate s tem možnost, da boste manj popisani.

Urška Hozjan

Urška Hozjan

Urška Hozjan

Urška Hozjan

Klemen Keršič,

udeleženec astronomske olimpijade v Pekingu

Ela Novak

© Klemen Keršič

Med 3. in 11. novembrom 2018 je v Pekingu potekala astronomska olimpijada, na kateri se je izvrstno odrezal tudi naš dijak Klemen Keršič. Na olimpijadi je osvojil odlično bronasto medaljo.

Klemen, kako je olimpijada potekala?

Prva dva dni smo se nastanili v hotelu, da smo se navadili na časovni zamik (Peking je sedem ur pred nami!) in imeli »opening ceremony«, tri dni smo tekmovali, en dan v skupinskem delu; medtem ko so popravljali naše pole, pa smo imeli enodnevni odmor, ki smo ga izkoristili za ogled.

Hm, en dan se mi zdi skoraj premalo za ogled celega Pekinga ... Kaj pa ste sploh videli?

Se strinjam, en dan je bil zagotovo premalo. V sklopu olimpijade smo si ogledali samo Kitajski zid in pekinški planetarij, vendar smo z ekipo izkoristili čas, ko smo čakali na letalo, da smo naredili še kratko ekskurzijo po mestu.

Olimpijade se je udeležilo zelo veliko tekmovalcev iz 39 držav. So se med vami spletla tudi kakšna mednarodna prijateljstva? Je bilo vzdušje tekmovalno?

Vzdušje je bilo veliko manj tekmovalno, kot sem pričakoval, in med odmori se je astronomije učilo zelo malo število ljudi. Večinoma smo takrat igrali družabne igre in drug drugega učili različne mednarodne igre s kartami. Tako smo na primer mi naučili Iranke igrati tarok, oni pa nas hokm. S tem smo seveda vzpostavili zelo dobre prijateljske vezi. :)

Za tako dober rezultat si moral v učenje in pripravljanje vložiti kar veliko dela. Kako so potekale tvoje priprave na olimpijado?

(Sme.) Prav imaš, ampak se ni bilo težko učiti, ker mi je to zelo zanimivo. Pripravljal sem se skozi kar lepo število tekmovalnih prejšnje šolske leto. Najprej je bilo to šolsko, potem državno, kasneje pa še izbirno, na katerem sem

© Klemen Keršič

© Klemen Keršič

© Klemen Keršič

© Klemen Keršič

spoznal člane naše ekipe. Z njimi smo imeli tudi skupinske priprave, ki so potekale med počitnicami in včasih celo med vikendi. (Ponarejeni jok.)

Na pripravah ste bili tudi v slovenski vasici Avber. Kako so se priprave tam razlikovale od dejanske olimpijade?

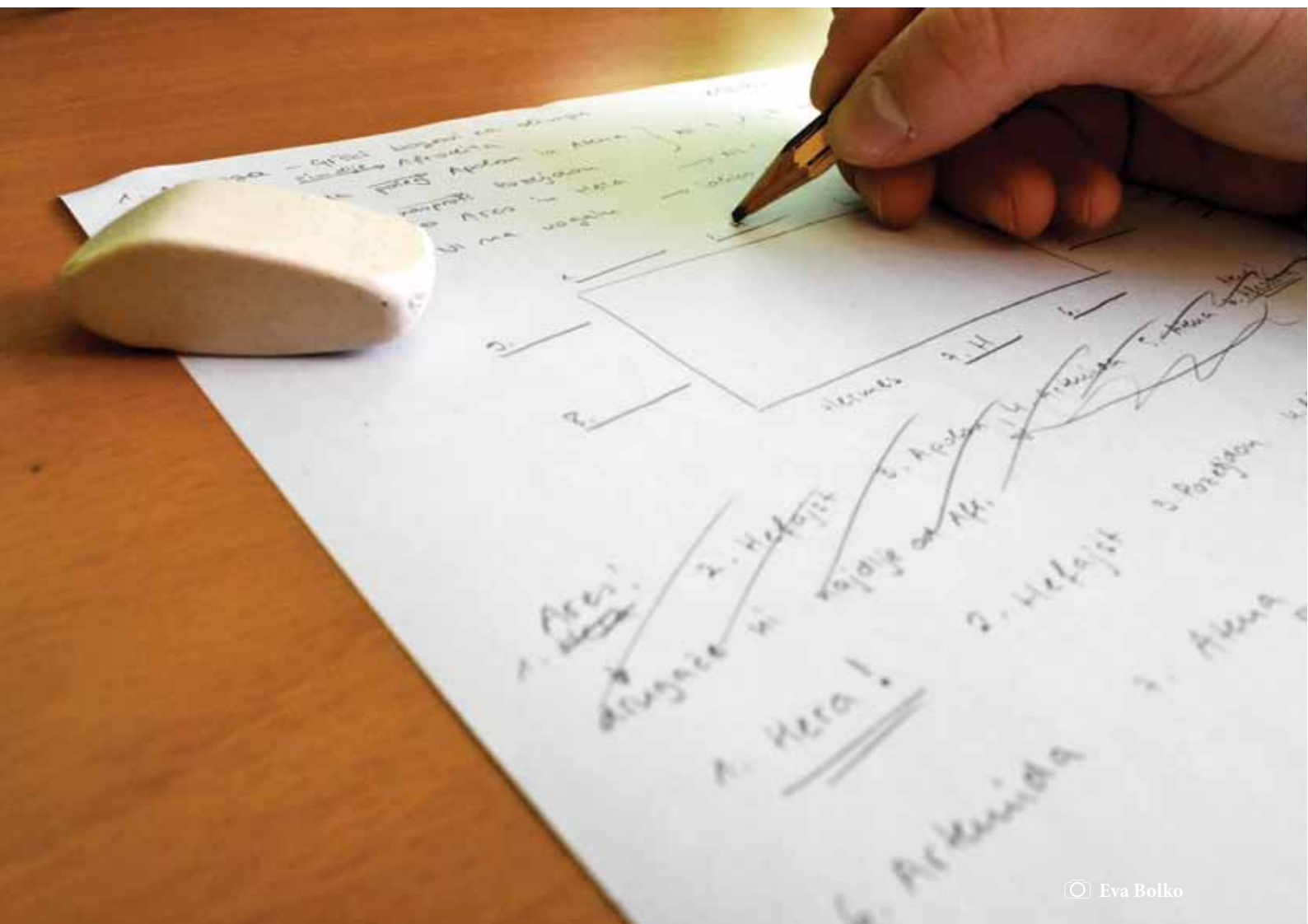
V Pekingu so teoretični primeri in analiza temeljili bolj na resničnih podatkih, srečevali pa smo se tudi z dejanskimi praktičnimi problemi, s katerimi se v Sloveniji nismo. Zaradi smoga in oblačnosti smo se na opazovanje morali pripravljati tudi veliko dlje, kot bi bilo potrebno, namesto nebesnih objektov pa smo zaradi tega gledali ekrane, ki so (na srečo) opazovanje naredili lažje. (Smeh.)

Zanimivo, kdaj pa si se prvič srečal z astronomijo (oziroma astrofiziko)? Te je to področje zanimalo že od nekdaj? Se nameravaš v prihodnosti še ukvarjati s tem?

Ne ne, lani sem se malo za šalo malo zares prijavil na šolsko tekmovanje iz astronomije in prišel na državno tekmovanje. Po šolskem tekmovanju sem se v to področje prvič resneje poglobil in astronomijo takoj vzljubil. (Vse ostalo je zgodovina.) ;) Študij pa mi je – kot tudi večini sošolcev – neka »prepovedana« tema. (Smeh.) Verjetno bom študiral fiziko, ki je osnova za astrofiziko, medtem pa se bom zagotovo še srečal s tem področjem in mogoče celo nadaljeval v tej smeri.

Tokrat smo za vas izbrali

Nika Sajko

© Eva Bolko

Srebrno ali zlato priznanje na tekmovanjih zagotovo ni zanemarljiv dosežek. Še manj zanemarljivo je, ko jih ima kakšen dijak več. Le redki pa dobijo takšno priznanje kar vsako leto – in to vedno na enakem tekmovanju.

Kaji Strnad in Evi Bolko, dijakinjama četrtega letnika, pa je to vendarle uspelo. V zadnjih štirih letih sta obe osvojili kar štiri priznanja na višjih ravneh, vsaka na svojem področju. Kaja je osvojila tri zlata priznanja in eno srebrno na tekmovanju v znanju logike, Eva pa je dosegla enak dosežek na tekmovanju v znanju o sladkor-ni bolezni.

Dijakinji sem povprašala o njuni poti do uspeha in zanimanju za tekmovanje.

KAJA STRNAD

1. Koliko let že sodeluješ na tekmovanju v znanju logike?

Nisem točno prepričana, nekje 6–8 let.

2. Kje oz. od koga si izvedela za tekmovanje? Te je že od začetka zanimalo?

Od učiteljice matematike v osnovni šoli, gospe Sonje Cugmas. Ne, ko sem prvič slišala za tekmovanje, sploh nisem vedela, kaj naj pričakujem. Želela sem le poskusiti nekaj novega.

3. Te zanima še katero drugo področje, za katero bi lahko rekla, da ti gre dobro od rok?

Tuji jeziki.

4. Kaj še rada počneš v prostem času? Kakšni posebni hobiji?

Rada se učim druge tuje jezike.

5. Kje se vidiš v prihodnosti? Načrti za študij ...

Zanimata me študij v tujini in tujina nasploh.

6. Kaj bi svetovala preostalim dijakom, ki se trudijo uspeli na kakšnem tekmovanju ali v svoji umetnostni stroki?

Želim jim vso srečo.

EVA BOLKO**1. Koliko let že sodeluješ na tekmovanju v znanju o sladkorni bolezni?**

Sedem let. Prva tri leta v osnovni šoli nisem nikoli ničesar dosegla, niti bronastega priznanja. Nato pa sem v vseh štirih letih srednje šole prišla na državno tekmovanje.

2. Kje oz. od koga si izvedela za tekmovanje? Te je že od začetka zanimalo?

V osnovni šoli ... od učiteljice kemije. Ne, v osnovni šoli sem šla na tekmovanje zato, ker sem mislila, da bi lahko kaj dosegla tudi, ne da bi se učila. To ni bilo tako. V srednji šoli sem se začela učiti zaradi potencialne ocene pri biologiji in možnosti za štipendijo. Ni se mi bilo tako težko učiti, ker me je ta tema kar precej zanimala.

3. Te zanima še katero drugo področje, za katero bi lahko rekla, da ti gre dobro od rok?

Astronomija.

4. Kaj še rada počneš v prostem času? Kakšni posebni hobiji?

© Nika Sajko

Zanimajo me različne vrste športov, najbolj pa gimnastika, plezanje, košarka, twirling in akrojoga. Rada tudi fotografiram in urejam slike.

5. Kje se vidiš v prihodnosti? Načrti za študij ...

Ne vem še točno, mogoče kaj v zvezi s športom, ampak še nimam pojma.

6. Kaj bi svetovala preostalim dijakom, ki se trudijo uspeli na kakšnem tekmovanju ali v svoji umetnostni stroki?

Naj vztrajajo in verjamejo vase. Ne glede na to, kar ti drugi pravijo, ti bo uspelo, če se boš za to le dovolj trudil.

Sozvočje kemije, biologije in fizike

Izidor Gregorič

Ko sem v prvem letniku gimnazijskega programa naše predrage srednje šole prvič slišal za naravoslovno tekmovanje EUSO, je to v meni vsekakor vzbudilo nekoliko nostalgичne občutke že (pre) dolgo odsotnega osnovnošolskega predmeta naravoslovje, ki se, kot vemo, kasneje navadno nepriljubljeno razdeli na biologijo, kemijo in fiziko, pogoste strahove prenekaterih srednješolcev.

Pa vendar v življenju ni bistveno vedeti vsega, temveč tisto, kar veš, dobro povezovati. Prav zato naravoslovno tekmovanje ni korak nazaj v razmišljanju, kot se zdi na prvi pogled, temveč kompleksno povezovanje znanj z različnih

področij. Poleg tega pa je seveda tudi nekoliko lažja pridobitev kar treh ocen pri treh različnih predmetih, seveda na podlagi uspeha. S takšnim odnosom sem se udeležil tega tekmovanja, ne vedoč, v kaj se spuščam. Tako sem naposled nepričakovano prišel v slovensko olimpijsko ekipo na podlagi veliko ur trdega dela, kančka najverjetneje podovanega talenta in seveda tudi kar nekaj sreče. Na takšno stvar se ne moreš pripraviti, temveč si moraš enostavno upati in poskušati, dokler se ti vse, navadno le nekajkrat v življenju, ne »poklopi«. Takrat moraš dano priložnost tudi čim bolj izkoristiti. Tako sem – poleg sebe – polno zaposlil kar štiri profesorje naše šole in se začel z njihovo pomočjo

© Izidor Gregorič

pripravljati na Evropsko naravoslovno olimpijado oziroma The European Union Science Olympiad (EUSO). Potekala je v zelo »oddaljenem« kraju – Ljubljani; med prvomajskimi počitnicami, ki sem jih, namesto da bi brezskrbno užival v prvih poletnih dneh, nekoliko stresno preživel v laboratorijih Fakultete za kemijo skupaj s svojimi sotekmovalci. Največ časa sem seveda prebil s članoma svoje ekipe – Simonom Bukovškom in Niko Kobetič. Bistvo olimpijade namreč ni bilo le v povezovanju znanj ene glave, temveč več.

Poleg tega pa smo si tekmovalci imeli možnost (največkrat ponovno) ogledati glavne znamenitosti naše prečudovite Slovenije: od živalskega vrta, raznih muzejev, Škocjanskih jam do Sečoveljskih solin in Ljubljanskega gradu. Vse skupaj pa je bilo popestrjeno tudi z različnimi aktivnostmi, pri čemer je izstopala predvsem otvoritvena prireditev – ki jo je vodil Niko Škrlec, voditelj Malih sivih celic – kjer smo vsi tekmovalci s pomočjo posebno uglašanih lesenih piščalk sami zaigrali evropsko himno – Odo radosti. Vse skupaj pa se je seveda zaključilo s podelitvijo medalj tekmovalnim skupinam. Naša je prejela bronasto. Tako se je končalo eno izmed najbolj stresnih, a tudi prijetnih, obdobij mojega življenja, ki si ga bom za vselej zapomnil.

Gimnazijci nižjih letnikov, vas pa pozivam, da se udeležujete tega meni tako dragega tekmovanja iz nara-

voslovja, in vas obveščam, da naslednjemu naravoslovnemu olimpijoniku naše šole častim kavo ali pa tudi kaj ... naravoslovno povedano ... bolj fermentiranega.

© Izidor Gregorič

Tomaž Klajnšek

Družina: partnerica

Hobiji: (že od mladosti) košarka in alpinizem

Najljubša zvrst glasbe: dober rokenrol, v čudnih okoliščinah pa prija tudi Mozart ...

Najljubši režiserji: Guy Ritchie, Quentin Tarantino

Najljubši filmi: Pisma svetemu Nikolaju, The Intouchables, Kekec tudi ni slab. :)

Govorim: angleško, (malo) nemško.

Ko sem bil majhen, sem želel postati velik. :) Nisem imel posebnih ambicij, šel sem »with the flow« in se odločal sproti.

Za poučevanje na SŠSB sem se odločil, ker ... Kdo se pa ne bi? Mislim, da si vsak želi delati na tej šoli. Dobil sem priložnost, ker me že od srednjošolskih časov mika ta poklic (kljub temu da sem študiral naravoslovje). Zato sploh nisem imel obotavljanj o sprejetju službe.

Snovi, ki jih najraje poučujem, so ... kar vse. Ni izjem.

Najboljša stvar pri poklicu, ki ga opravljam, je predvsem delo z mladimi in službena dinamika. Vsak dan se razlikuje od drugega, ljudje so drugačne volje, zato je treba z njimi vsakič drugače delati in sodelovati. Mislim, da je pri tem več plusov kot minusov.

Moj največji življenjski dosežek je rojstvo. :) Nimam Nobelovih nagrad, vendar se mi vsak dan, ki ga kvalitetno izkoristim, zdi že nek dosežek.

Idealnega dijaka ni, prav tako kot ni idealne osebe. Če bi bili vsi idealni, bi se lahko imenovali Chuck Norris (čeprav tudi on ni idealen, sodeč po filmu Enter the dragon – sami ugotovite zakaj). Kar je v redu, saj imamo ljudje pozitivne in negativne lastnosti, ki nam omogočajo, da nas drugi lahko izpopolnjujejo oz. dopolnjujejo. Če bi vsak imel vse, potem ne bi potrebovali drug drugega,

kar se mi zdi en velik »dolgcajt«. Je pa res, da stremimo k temu, da so dijaki čim bolj pridni.

Moji največji strahovi so negativne ocene mojih dijakov ... včasih tudi kače ali trda tema, saj se takrat z lahko kam zaletiš (kar zelo boli).

Sporočilo dijakom: Moje načelo je – če nekaj začneš, je prav, da to tudi dokončaš. Ne glede na to, za katero stvar gre, delo doma, šola, karkoli, jo vedno dokončaj. To je nasvet predvsem za v bodoče, saj srednja šola še ne predstavlja tako velikega problema. Študentska leta so čas, ko se to začne bolj izražati. Izpostavljen si večji svobodi in si sam razporejaš čas. Takrat ugotoviš, da je vztrajnost glavna žila, ki te lahko hitro pripelje do konca tistega, česar si se lotil. Najslabše je, če na pol poti odnehaš.

Naši profesorji pod lupo resnice

Gašper Zadek, Jaka Selaković,
Nino Pinter, Jaka Smogavec

Alenka Ajd Bratkovič

1. Kako ste si služili denar kot študentka in za kaj ste ga največ napravili?

Jaz sem si denar služila tako, da sem delala na Lentu, v teh »kafičih«, »kelnarjenje«, in to ves čas študija. V srednji šoli pa sem vsako poletje delala 14 dni v Impolu. Porabila pa sem za kakšno potovanja, počitnice in seveda oblačila.

Alenka Ajd Bratkovič

2. Vaša najljubša znamka oblačil?

Tega pa nimam. Pogoj je, da mi je všeč barva in da mi je prav. Zadnje čase tudi gledam izvor, od kod prihaja. Ni mi ravno všeč ta kitajska »roba«.

3. Ali imate kak poseben življenjski moto?

Vse, kar se zgodi, se zgodi z nekim razlogom. To si večkrat rečem. Ali pa ... vsaka stvar je za nekaj dobra; če tega ne vidiš zdaj, vidiš kasneje. Ali pa ... daj, prespi, bomo videli, kaj se bo zgodilo jutri. Drugi dan stvari niso tako temne kot v tistem trenutku.

4. Najbolj duhovit izgovor dijaka?

Dijak se je odločil, da bo »šprical« pri nekem profesorju, ki pa se je odločil, da bo tisto uro izvedel v knjižnici. Sošolci pridejo in se posedejo, on pa je še zmeraj stal. Profesor mu je rekel, naj sede, on pa mu je vrnil: »Jaz pa danes špricam.« »Ti bom dal ... da danes špricaš. Sedi tja!«

5. Če bi se še enkrat odločali, bi izbrali poklic profesorice? Če ne, katerega?

Ne vem, če bi ... ne zato, ker bi se mi kaj zamerilo, ampak sem si zmeraj želela delati v laboratoriju. Pot pa me je zanesla v te vode. Če bi se vrnila na fakulteto, bi pa res vztrajala pri tem laboratorijskem delu.

6. Kateri šampon za lase uporabljate?

Afrodito, ker sem pristašinja teh domačih izdelkov, na vseh področjih.

7. Najljubša hrana?

Raclette. Je idealna hrana za druženje in za različne jedce. Obstajajo različni nadevi: sir, klobase, zelenjava ...

8. Koliko boljših prijateljev ali prijateljic ste imeli v srednji šoli?

Bistričanke smo bile štiri, dve Mariborčanki pa ena iz osnovne, ki je še zdaj ... To prijateljstvo je še zdaj ostalo. Drugače pa »prijatelji« ... jaz sem se rada družila s fanti, ker niso tako komplicirali kot punce in niso gledali tega, kar je bilo oblečeno ...

9. Vaše mnenje o našem največjem »slavčku« ... Damjanu Murku?

Joj! Slabo mnenje imam ... oziroma se mi zdi, da ima vsak, ki je popularen, neko publiko, in se vprašam, v kakšni družbi živimo. En dijak je celo »prišo« vprašat za njegovo knjigo Srečen sem, ker sem moški. Sem mislila, da »nena« prav slišim. Te knjige ne bomo imeli nikoli v naši knjižnici ... nikoli!

10. Ali je po vaše mit, da punce delajo več pri športni kot fantje, resničen?

Moje izkušnje ... jaz ne vem, kako delajo »oni doli« z njimi, ampak kakor vidim tukaj v knjižnici: ko je telovadba ... ti rečem, da je tukaj več fantov kot punc, ki ne telovadijo.

Mag. Gregor Artnik

Eva Bolko

1. Vaš prvi avto?

Modra micra, komaj litrski motor, majava vrata, precej rje, a odličen menjalnik!

2. Kaj menite o današnjem številu spolov (68)?

Res? Šalite se. Priznam le klasična dva, vse ostalo je neljubi človeški umotvor.

3. Vaša najljubša znamka oblačil?

Je nimam. Oblečem, kar mi je všeč.

4. Ste v srednji šoli zaradi problemov kdaj pristali pri ravnateljici ali svetovalni delavki?

Ne, hvala bogu, da smo imeli ravnatelja ... :)

5. Ali imate kak poseben življenjski moto?

Sem dolgo upal in se bal, slovo sem upu, strahu dal ... srce je prazno, srečno ni, nazaj si up in strah želi! No, pravzaprav niti ne ... Res na kratko: Živi tako, da bo tvoja duša mirna, srce pa radostno!

6. Najbolj duhovit izgovor dijaka?

Vse, kar bi napisal, je odveč, saj na tem področju ni več prave kreativnosti. Najpogostejši sodobni razlog pa je definitivno termin pri ortodontu!

7. Kateri telefon imate?

Mobilni ...:)

8. Kateri šampon za lase uporabljate?

Kaj pa vem! Samo da je nemški. :)

9. Ali ste se kdaj pretvarjali, da ste bolni, da vam ni bilo treba v šolo?

Samo enkrat, in sicer v drugem letniku srednje šole. Pretvarjal sem se, da me je zgrabilo v »križu«. Sledil je dan doma, naslednji dan pa me je zares prijelo, in to tako, da skoraj nisem mogel hoditi! Kakšen absurd!

10. Najljubša hrana?

Polnjena paprika. Jaammmmmiiiiii!

Iztok D. Utenkar

1. Vaš vzornik? Nekdo, ki ste ga občudovali ...

Janez Pastar, bivši ravnatelj 3. gimnazije. Letos je šel v »penzijo« ...

2. Kaj menite o današnjem številu spolov?

Česa? Kakih spolov?

Aha ... ja, spola sta moški in ženski, če me pa sprašuješ po spolni usmeritvi, pa je to globoka intima vsakega posameznika.

3. Ste v šoli zaradi problemov kdaj pristali pri ravnateljici ali svetovalni delavki?

Itak! Drugače pa raje o tem ne bi govoril.

4. Ali imate kak poseben življenjski moto?

Per aspera ad astra.

5. Najbolj duhovit način »plonkanja«?

Uffff! To, da si, preden greš v razred, na luč v razredu napišeš »švinglc« in imaš potem luči prižgane. Drugi način so polaroidna sončna očala in napisani listki na polaroidu ... in ja, to se mi je že vse zgodilo.

6. Koliko let je trajala stoletna vojna?

Kaj ni trajala 100?

7. Najbolj pogosta misel ob popravljanju testov ...

Jooooj, kak' so neumni!

8. Vaša najljubša hrana?

Čips, pomfri, dunajski zrezek.

9. Koliko boljših prijateljev ste imeli v srednji šoli?

Štiri!

10. Ste že kdaj bili udeleženi v pretepu?

Normalno! No, nazadnje, ko sem bil, sem jih jaz »fasal«.

Mag. Marjan Kampuš

1. Vaš vzornik? Nekdo, ki ste ga občudovali ...

Hmmm, nekakšnega vzornika nisem imel nikoli, v bistvu pa borci za mir, za svobodo, več jih je lahko ...

2. Kaj menite o današnjem številu spolov?

Meni je vseeno, kdo je kaj. Jaz vem, kaj sem ... hahaha.

3. Vaša najljubša znamka oblačil?

Dolgo časa je bila Marlboro Classic.

4. Ali imate kak poseben življenjski moto?

Vse svoje nosi s seboj.

5. Najbolj duhovit način »plonkanja«?

Zgodilo se mi je nekoč: dijaki so si odgovore napisali kar na plakate, ki so viseli po učilnici.

6. Najljubši del dneva?

Noč.

7. Ali poznate pomen besede bilingvizem?

Je to nekaj v zvezi z dvojezičnostjo?

8. Ali ste se kdaj pretvarjali, da ste bolni, da bi lahko ostali doma?

Ne, no ... v vojski ja, v šoli pa nikoli.

9. Vaša najljubša hrana?

Testenine!

10. Kakšno je vaše mnenje o Damjanu Murku?

Katastrofa! No, po eni strani je dober manipulator medijev in ljudi, načeloma pa mi ni všeč, njegove knjige imam celo za kazenske referate.

Marko Križanič

1. Vzornik? Nekdo, ki ga občudujete ali ste ga občudovali ...

Ja, ker sem bil v nogometu, je to bil Marco van Basten. To je bilo leta 1988.

2. Kako ste si služili denar kot študent in za kaj ste ga največ zapravili?

Kot študent sem takrat že nekaj denarja služil z nogometom pa malo sem tudi doma pomagal ... Zapravil sem pa največ za »tumarije« ... kaj naj rečem ... pač »tumarije«.

3. Vaša najljubša znamka oblačil?

Že od malega (po moje) Adidas.

4. Ste v srednji šoli zaradi problemov kdaj pristali pri ravnateljici ali svetovalni delavki?

Ja, že v OŠ pri ravnatelju ... Nisem bil zadovoljen s sojenjem pri športni vzgoji ... Sodnik je spregledal prekršek in sem se potem malo neprimerno vedel ...

5. Ali poznate pomen besede bilingvizem?

Ja, mislim, da vem. To je dvojezičnost.

6. Če bi se še enkrat odločali, ali bi izbrali poklic profesorja? Če ne, katerega?

Nikoli nisem razmišljal, da bom delal v šoli. Tu sem pristal čisto slučajno. Na koncu študija se mi je ponudila možnost, da sem nadomeščal učiteljico na porodniškem dopustu, potem pa sem ostal v šolstvu.

7. Kateri šampon za lase uporabljate?

Uf, pojma nimam ... Vem, da hladi, samo ne vem, kakšna znamka je, ker ga ne kupujem jaz, ampak mi ga kupuje partnerica. Vem pa, da je z nekim mentolom, ker mi vedno tak »fajn« hladi glavo.

8. Ali ste se kdaj pretvarjali, da ste bolni, da vam ni bilo treba v šolo?

Ja, v OŠ. Vročino sem »dobro tak«, da sem si termometer ribal ob pižamo, da sem nabil temperaturo in sem potem

mami pokazal. To je bilo v OŠ, se še spomnim, ker potem sem lahko doma televizijo cel dan gledal.

9. Koliko boljših »prijateljic« ste imeli v srednji šoli?

Ahahahahaha ... nekaj ... nekaj ... par, par jih je bilo. Starši pa nikoli niso vedeli.

10. Ali menite, da je res, da punce delajo več kot fantje pri športni?

Ne. To je samo mit!

Rok Dragič

1. Vaš prvi avto?

Renault Clio.

2. Ali imate kak poseben življenjski moto?

»Nikoli ne odgovarjaj na butasta vprašanja in nikoli ne verjemi ženski, ki laže.«

3. Najbolj duhovit način »švingljanja«, ki ste ga doživeli ...

Uhhhh, kam vse so si dijaki in dijakinje

sposobni »namontirati« tiste drobne listke z drobnim tiskom!

4. Najbolj duhovit izgovor dijaka?

En dijak mi je rekel, da mu je pes zgrizel USB-ključek s seminarsko.

5. Koliko let je trajala 100-letna vojna?

Mislim, da še traja.

6. Kateri telefon imate?

Takega, da sem izsledljiv ... iPhone 5s.

7. Koliko boljših »prijateljic« ste imeli v srednji šoli?

Nekaj ...

8. Vaše mnenje o »našem največjem slovenskem pesniku« Damjanu Murku ...

Ta pesnik je odraz in obraz družbe.

9. Ali imate kak nasvet za vse obupane samske fante in dekleta na tej šoli?

Imam, a to ne spada v šolsko glasililo.

10. Ali je po vaše mit, da punce delajo več kot fantje pri športni, resničen?

Definitivno ne.

Hišnik nam je zaupal

Dare Korošec

Danilo Janžič, hišnik na Srednji šoli Slovenska Bistrica, je zagotovo eden izmed najbolj priljubljenih uslužbencev pri nas. A kljub temu malokdo pozna njegovo ozadje in pot, ki ga je pripeljala do naše šole. Zato smo se odločili, da ga intervjujamo in vključimo v letošnjo Čveko.

Gospod Janžič je na šoli začel delati 1. maja 2000. Pred tem je delal v podjetju, ki je na žalost šlo v stečaj, in takrat se mu je pri iskanju zaposlitve ponudila priložnost polovičnega delovnega časa v glasbeni šoli ter v gradu v Slovenski Bistrici. Pravi, da poklic hišnika ni cenjen, kar mu tudi ne ugaja, ter da zagotovo ni njegovo sanjsko delo. Po drugi strani pa mu je všeč, da je med mladimi in se lahko tudi sam počuti mladega.

Če potujemo v času še bolj nazaj, izvemo, da je hodil na Srednjo kmetijsko šolo Maribor, kjer je postal kmetijski tehnik, ampak ga je takoj po končanem šolanju čakalo obvezno služenje vojaškega roka. Po služenju v

vojski se je vrnil, čakala ga je služba in se je tudi zaposlil. Obžaluje pa, da je sprejel zaposlitev in ni šel študirat. Izvedeli pa smo tudi, da je že v svojih otroških letih želel postati kriminalist. Poleg tega, da opravlja delo hišnika na SŠSB, je tudi igralec na odrskih deskah. Igralstvo je eden izmed njegovih mnogih hobijev, rad ima šport, vinogradništvo in sprehode.

Je pa gledališče tudi precej vplivajo na njegov poklic. Kot igralec je moral igrati mnogo različnih oseb z različnimi značajskimi lastnostmi, kar mu pomaga pri razumevanju ljudi in pri delu z njimi. Poleg tega pa mora obvladati skoraj vse poklice, vsaj v osnovni meri. Mora biti iznajdljiv, potrpežljiv in dober pri delu z ljudmi, še posebej z mladimi.

Za konec smo želeli izvedeti še, kateri je bil najbolj čuden dogodek, ki ga je doživel na odru. Povedal nam je, da je v eni izmed predstav soigralec moral zaigrati, da spi, nakar je enkrat tudi resnično zaspal.

Karikature profesorjev

Tokrat vam tri naše profesorje predstavljamo v malce drugačni luči, v sliki in brez besed! Glavne vloge so prevzeli svinčnik, papir in velika mera navdušenja.

Profesorica Lidija Ličen
po navdihu Vite Mikulič Vernik

Profesor mag. Marjan Kampuš
po navdihu Maše Brdnik

Profesorica Vera Cunk Manić
po navdihu Maše Brdnik

O lanskoletni urednici

Kristina Štern

© Ela Plavec

Ela Plavec je bivša dijakinja gimnazijskega programa SŠSB, sedaj pa že pridno nabira nova znanja.

Katere krožke si obiskovala na naši šoli in kateri je bil tvoj najljubši?

Obiskovala sem pevski zbor, filmski krožek, vsa štiri leta sem pisala za Čveko. Najraje sem hodila k dram-skemu klubu, vendar sem bila članica

le prva tri leta, saj zahteva ogromno časa in pozornosti.

Zakaj si se pridružila ustvarjanju Čveke in kakšni so bili tvoji prvi vtisi?

Že v osnovni šoli sem bila novinar-ka šolskega časopisa, zato se mi je zdelo logično, da s svojim pisanjem nadaljujem tudi v srednji šoli. Že na začetku me je naš časopis zelo

navdušil, saj je kljub temu, da ga ustvarjajo srednješolci, zelo kvalit-tno »izveden«.

Kakšni občutki so te prevevali, ko si dobila uredniško pero? Si v tem uživala?

Ko mi je Urška Pristovnik preda-la uredniško pero, sem bila sprva vesela, nato pa sem ugotovila, da je naenkrat name padla kar velika od-govornost. Čeprav najbrž kdo meni, da uredništvo ni zahtevna naloga, je v resnici velikokrat kar naporno. Pa vendar sem v vlogi urednice uživala, saj sem lahko ustvarjala s super eki-po, hkrati pa še bolje spoznala proces nastajanja časopisa.

Ali so te mediji in novinarstvo mikali že od malih nog?

Ko sem bila še zelo majhna, sem zelo rada gledala poročila. Vem, čudno! Moja poročanja o »trenutnem političnem in gospodarskem stanju v Sloveniji« so na nejevoljo mojih soro-

© Ela Plavec

 Ela Plavec

dnikov večkrat popestrila nedeljska kosila, a osemletno dekletce se ni dalo prepričati, da mogoče to nobenega od prisotnih ne zanima. To štejem za začetke svoje novinarske kariere.

Si kdaj morda razmišljala o novinarskem poklicu in študiju?

Na začetku srednje šole sem razmišljala, da bi se po končani srednji šoli vpisala na študij novinarstva, vendar sem si premislila. Stanje slovenskega novinarstva je na žalost zelo slabo,

vsak si misli, da je lahko novinar, raven jezika pa ni najbolj vzpodbudna.

S čim si se poleg »srednje šole« še ukvarjala?

Bila sem članica recitatorske sekcije Prosветnega društva Anice Černejeve Makole, kjer sem skupaj s še nekaj mladimi, ki so že bili študentje oziroma so študij že zaključili, povezovala občinske proslave ter druge prireditve; za svoje delo smo prejeli tudi Romihovo priznanje.

Neka ptičica mi je prišepnila, da je bilo tvoje letošnje poletje res pestro. Ali to drži? Kam te je poneslo?

Ja, letošnje poletje je bilo zame kar pestro. Konec julija sem se s sošolka-ma podala na tritedensko potovanje z vlakom po Evropi. V Bratislavi smo se čudile mešanici najrazličnejših arhitektur, v Pragi smo obujale spomine na najboljšo šolsko ekskurzijo, na Poljskem smo obiskale napačen Auschwitz; v Berlinu smo izgubi-

 Ela Plavec

 Ela Plavec

le denarnico, golob nam je pustil spominek in pičila nas je osa, na Danskem smo ugotovile, da tamkajšnje cene niso primerne za suhe dijaške denarnice, v Hamburgu smo z rahlo vinjenima Nemcema (ki nista poznala una) igrale Uno, v Amsterdamu smo našle kvaliteten muzej brez vstopnine (in srečale Shawna Mendesa); po belgijskih mestih smo plavale v vaflih in kupih čokolade, v Franciji smo ugotovile, da so slovenske železnice res super; v času, ko smo bile v Genovi, se je zrušil viadukt, nato pa smo se po obisku Milana izmučene vrnile domov. Že naslednji dan pa sem se z družino podala na novo dogodivščino. V treh tednih smo obiskali Srbijo, Bolgarijo, Grčijo, Albanijo, Črno goro in Hrvaško. Tako sem v štiriinštiridesetih dnevih obiskala kar šestnajst držav!

Kaj te pri potovanjih najbolj fascinira?

Ljudje, ki jih spoznaš (in se od njih naučiš tunizijske inačice igre Uno), ter nepričakovani pripetljaji (tako je pomembno tudi to, da kdaj spiš v hostelski kleti brez oken in s štiridesetimi posteljami).

Zagotovo so se ti te počitnice vtisnile v spomin. Povej mi, kaj študiraš in kje?

Španski jezik in književnost ter anglistiko na Filozofski fakulteti v Ljubljani.

Ali si si to želela študirati že od nekdaj?

Jeziki so me vedno fascinirali, vendar nisem vedela, ali bi to dejansko počela ali je to zgolj moj hobi. Zelo rada spoznavam nove ljudi, in ker veliko potujem, je koristno, da govoriš čim več jezikov; tako sem se v srednji

šoli učila angleščine, španščine in francoščine, razumem oziroma slabo govorim še tudi kak drugi jezik. Po spletu okoliščin danes študiram španski jezik in književnost ter anglistiko.

Kakšen se ti zdi študij po počitnem mesecu dni?

Študij je kar naporen, najbolj me je presenetilo to, da imamo veliko obvezne domače naloge (ki jo je, ne tako kot v srednji šoli, dejansko treba narediti).

Se ob študiju ukvarjaš še s čim drugim?

Najprej se želim navaditi na »študijsko življenje«, čez čas pa načrtujem tudi kakšne obštudijske aktivnosti.

Ela je tudi dejala, da je študentsko življenje lahko precej naporno ali pa tudi ne – kakor si ga narediš, takega pač imaš.

© Ela Plavec

© Ela Plavec

Ekskluzivno branje!

Aljaževo pismo

Za vas objavljamo tudi pismo našega svetovno znanega plesalca, nekdanjega dijaka Srednje šole Slovenska Bistrica, Aljaža Škorjanca. Pisal nam je že lani, a nas je takratni izid Češke žal že prehitel ... Obljubo smo izpolnili, zatoorej uživajte ob prebiranju njegovih vrstic.

Trenutno sem z ekipo, s katero smo ustvarili plesno glasbeno predstavo v čast in spomin Freda Astaira ter Ginger Rogers, na poti po vseh večjih angleških in škotskih mestih. Pa mi včasih kar zmanjka časa.

In zdaj se bom za hip ustavil in zadihal, pomislil na tiste res lepe čase, ki sem jih preživel v srednji šoli, na gimnaziji v svoji Slovenski Bistrici. Rad sem imel to našo šolo in še jo imam. Rad sem hodil v šolo in še zmeraj se, če le utegnem, ko sem doma, ustavim in spomnim tistih resnično brezskrbnih, a lepih časov.

Po Osnovni šoli Pohorskega odreda sem želel svoje šolanje nadaljevati na gimnaziji v domačem kraju in moja odločitev je bila pravilna. Mogoče nisem bil čisto klasično »ukalupljen« dijak, bil sem športnik mednarodnega razreda, takrat sem s plesalko Valerijo Rahle, ki je leto dni za mano prav tako postala dijakinja naše gimnazije, potoval domala po vsem svetu in okušal slast ter obenem grenkobo vrhunskega športa.

Ob tem sem se vedno trudil izpolnjevati šolske obveznosti, čeprav je bilo to včasih kar precej naporno, vendar moram na tej točki prav posebej poudariti podporo in pozitivno naravnost vseh, brez katere bi bilo vse to, kar sem takrat počel,

zagotovo neizvedljivo. Z gotovostjo lahko trdim, da je to pravo mesto za vrhunskega športnika, saj ta kolektiv prisluhne in je odprt prav za vsa udejstvovanja. Šola nama je omogočila treninge v lepi novi šolski telovadnici. S hvaležnostjo se spominjam svojih razredničark, ki so organizirale, da so si vsi sošolci prišli ogledat državno prvenstvo, ki smo ga enkrat organizirali kar v naši šolski telovadnici, in potem še v Slovenj Gradec pa tudi na svetovnem prvenstvu v Mariboru so naju spremljali vsi najini sošolci in učitelji. Ob tej priložnosti se še enkrat zahvalim za ves trud vseh, ki so naju tako srčno podpirali.

Pravzaprav bi težko izpostavil predmet, ki sem ga imel najmanj ali najbolj rad. Bil sem prav dober dijak. Mogoče sem imel majčkeno manj rad matematiko, sicer pa mi šola ni povzročala nekih težav in dijaška leta so mnogo prehitro minila.

Matura, ki se je zdela kot babbav, je šla lepo in brez težav – tako kot sem zaključil četrti letnik, sem tudi maturo opravil s prav dobrim uspehom; nekoliko manj sreče sem imel le z izbranim študijem. Takrat

sem želel študirati fizioterapijo, ki pa je zahtevala zelo visok vpisni prag, ki ga s svojim uspehom nisem dosegel. Ampak ker se v življenju pač vse zgodi z razlogom, sem takrat v tistem času dobil ponudbo za delo v svetovno priznani plesni skupini Burn the floor v Avstraliji. Zbral sem pogum, ki ga ima človek pri osemnajstih letih na pretek, in se podal življenju naproti. Sam, brez mame, očeta, sestre, učiteljev, trenerjev. Najprej na avdicijo v London, nato v Avstralijo. Potem sem ostal nekaj časa v Avstraliji, od tam smo odšli na turnejo po Ameriki, po dolgem in počez, nato je sledila Azija, Kitajska, Hongkong, Koreja, Japonska ... in se čez nekaj let vrnil v Evropo, najprej na Nizozemsko in nato v London, od koder sem odpotoval v svet.

Takrat sem imel že nekaj let kiliometrine in mnogo potrebnih izkušenj ter eno veliko željo ... da bi se zaposlil v televizijskem spektaklu na BBC-ju Strictly come dancing. In ker sam v resnici verjamem, da če si nečesa zares zelo močno želiš in si pripravljen za to tudi garati, se ti želje zagotovo izpolni, se mi je to pred petimi leti tudi zares zgodilo. Zaposlen sem kot profesional-

ni plesalec, kjer je zaposlena tudi moja žena Janette Manrara. TV-oddaja traja vsako leto štiri mesece, ves ostali čas leta pa sledijo razne obveznosti, povezane z oddajo. Gre za najbolj gledano zabavno TV-oddajo na angleških tleh, ki zbere vsako soboto od 10 do 13 milijonov gledalcev.

Trenutno delava oba kot naslovna lika v čudoviti plesni predstavi, ki je posvečena spominu na nepozabnega plesnega genija Freda Astaira in tudi Ginger Rogers. Predstavo smo ustvarili prvič lansko leto in z zadovoljstvom povem, da smo prepotovali vse angleško ozemlje in da je bilo za našo predstavo, okrog petdeset ponovitev, prodanih okoli 200.000 vstopnic. Letos smo predstavo dodelali, tako da je za gledalce še bolj mikavna, in kot vse kaže, je zelo uspešna, smo pa nekje na polovici; igramo in plešemo vse do 28. maja. Potem sledijo obveznosti do »Strictlija« in nato mogoče nekaj dni počitka, takrat se zagotovo vrnem domov v svojo Bistrico. Mogoče vas pridem tudi pozdravit.

Moram povedati, da sem se lani poleti poročil z Janette, ki jo kličem kar Bučka, in mnogo mojih sošolcev je bilo priča temu dogodku ... ostajamo prijatelji za vedno. To so prijateljstva, stkana v srednji šoli, in moja poročna priča je bil sošolec iz srednje šole. In če lahko, dragi dijaki, potem vam rečem le eno: sledite svojim sanjam, borite se zanje in uresničile se bodo. Nič vam naj ne bo pretežko, nič prenaporno, nikomur ne dovolite, da vas od vaših sanj odvrta, vse, vse lahko dosežete in doživite! Ta svet čaka na vas, poiščite si svoje mesto in naj vas spremlja sreča.

Z lepimi spomini in s hvaležnostjo

**Aljaž Škorjanec, nekdanji dijak
Srednje šole Slovenska Bistrica**

 www.huffingtonpost.co.uk

SŠSB zamenjala za italijansko šolo

Živa Gril

© Perina Slapnik

Intervjuvali smo tudi Perino Slapnik, našo dijakinjo, ki je Srednjo šolo Slovenska Bistrica zamenjala za italijansko šolo United World Colleges.

1. Kaj je bila ključna stvar, ki te je prepričala za prepis na United World Colleges?

Dejansko sem za United World Colleges prvič izvedela na spletni strani SŠSB, kjer je bil objavljen razpis. Ker se mi je zadeva zdela zelo zanimiva, sem se dodatno pozanimala še pri »stricu Googlu«

in kar naenkrat se mi je odprl svet UWC, za katerega nisem še nikoli v življenju slišala. UWC vzgaja mlade v duhu mednarodnega razumevanja. Namen izobraževanja na teh šolah je spodbujanje k pozitivnim družbenim spremembam.

Ideja se širi s 17 različnimi šolami na štirih celinah, v katerih se šolajo dijaki iz 155 držav po svetu, kar ji daje čar neverjetne kulturne pestrosti. Vsi opravljamo mednarodno maturo (IB), ki je enaka mednarodni maturi v Sloveniji. Več kot

sem o gibanju izvedela, bolj sem si želela biti del tega. Edino, kar me je zadrževalo, je bilo, da se mi je zdelo predobro, da bi bilo res. (Smeh.)

2. Katere pogoje si morala izpolnjevati in kako je potekal »proces« vpisovanja?

Poleg določenega šolskega uspeha slovenski nacionalni komite išče predvsem nekoga, za katerega meni, da bi se v takem okolju dobro znašel. V razpisnih pogojih so navedli, da iščejo dijaka z naslednjimi lastnostmi: intelektualna radovednost,

© Perina Slapnik

© Perina Slapnik

proaktivnost, samostojnost, socialne kompetence. Izbor je bil sestavljen iz treh krogov. Po pisnih prijavah so njim zanimive kandidate povabili v Ljubljano na razgovor, v zadnjem krogu pa nismo več imeli stika s komisijo, saj so se odločili za zaprtimi vrati.

Izmed vseh 17 šol UWC po svetu slovenski nacionalni komite vsako leto dobi le nekaj razpisnih mest. V moji generaciji je bil razpisan UWC Mostar, kjer so želeli fanta, UWC Li Po Chun Hong Kong in UWC Adriatic v Italiji, ki ga trenutno obiskujem. Ko sem se na razpis prijavila, je bila moja edina želja UWC Adriatic, in sicer zaradi bogatega glasbenega in kulturnega dogajanja na šoli, ki mi je zelo pomembno. Seveda lahko željo le izraziš, super pa je, če ti jo komisija tudi uresniči. (Smeh.)

3. Kako se vaš šolski sistem razlikuje od našega?

Šolski sistem se od vašega res malce razlikuje. Pouk se začne najprej ob 8.00, meni včasih tudi ob 9.00 ali pa 10.00. Ob prihodu na šolo si sam izbereš 6 predmetov, lahko tudi 7, izmed katerih mora biti vsaj eden naravosloven, eden družbosloven, potrebuješ vsaj dva jezika (italijanščina in angleščina sta obvezni, sama imam tudi slovenščino) in matematiko. Pri nekaterih predmetih lahko izbereš, na kateri stopnji jih želiš poslušati, vsaj trije predmeti pa morajo biti na višjem nivoju. Na začetku sem se zelo težko prilagodila na urnik. Ta je namreč 8-dnevni, kar pomeni, da se menja vsakih 8 delovnih dni (če je ponedeljek dan 1, bo naslednji ponedeljek dan 6 ...). Pa tudi razreda nimam stalnega, saj sošolce menjam glede na predmet, ki sem si ga izbra-

la. Profesorji so različnih narodnosti, predavajo pa v angleščini.

4. Kaj meniš o svojem »novem načinu življenja«?

Na to šolo se nisem vpisala zaradi šolskega sistema. Res sta me pritegnila ravno izkušnja in način življenja. Do zdaj sem spoznala toliko zanimivih ljudi iz ogromno različnih kultur, s čisto drugačnimi pogledi na svet, kot jih imam sama. Sobo si delim z dekletoma iz Pakistana in Hongkonga in včasih prav pozabim, kako je to dejansko »kul«! Ta kraj razbija toliko stereotipov, predsodkov in je res dokaz, kako lahko ljudje različnih kultur mirno sobivajo in se učijo drug od drugega, če se le potrudijo pogledati izven škatle.

Zanimivo je slišati, da ljudje iz Južnoafriške republike Nelsona Mandele ne vidijo kot heroja, neverjetno je poslušati zgodbo nekoga, ki je pre-

© Perina Slapnik

© Perina Slapnik

bolel ebolo, nekoga, ki so mu grozili s pištolo in ga imeli za talca, neverjetno je poslušati o običajih, navadah, hrani, glasbi, kulturi. Veliko sem se naučila o drugih ljudeh, največ pa o sebi ... kot osebi in kot Slovenki. Težko je opisati, kako ti kraj, kot je UWC, dvigne narodno zavest, kako opaziš, da je naši generaciji manjka, da ne vemo dovolj o lastni zgodovini. Ko prvič pri branju slovenske poezije o ljubezni do domovine dejansko nekaj začutiš, ko nosiš slovensko zastavo po Trstu za svetovni dan miru in je ne spustiš niti med prostim časom, ker se ti zdi

tak »fajn«. Ko razlagaš o svoji državi ljudem, ki zanjo nikoli niso slišali ... Ko greš med počitnicami domov in je edina hrana, ki se ti je »lušta«, goveja juha ...

5. Kakšni so tvoji načrti po srednji šoli?

Za načrte po srednji šoli ne bom nič rekla. V preteklih treh mesecih sem se osebnostno precej spremenila. Če bo šlo s takim tempom naprej, bom naslednje leto ob takem času razmišljala popolnoma drugače. (Smeh.) Ko maturiram, imam odprte vse poti v svet. Večina mojih sošolcev se bo

vpisala na ameriške fakultete, mene pa nekako bolj pritegne Evropa. Tudi Slovenija je dobra možnost. Mo-goče se premalokrat zavemo, da je slovenski šolski sistem dejansko eden izmed boljših na svetu. Izobrazba je dobra, vse šole so javne in ne glede na socialni status človeka imamo vsi enake možnosti.

6. Kaj bi rada sporočila vsem dijakom, ki imajo željo šolanja v tujini, vendar so v strahu ali dilemi?

Splača se poskusiti. :) Tujino doživljam kot še eno novo izkušnjo. Zagotovo ti veliko da, odpira obzorja, te oblikuje kot človeka ... Na vsakem posamezniku pa je, koliko iz tega izcimi in kaj so že na začetku njegova pričakovanja. Jaz v tujino nisem pobegnila iz domovine, ampak sem jo šla zastopat. Verjamem pa, da moraš biti močna oseba, ki tudi v trenutku, ko ti je težko in si v dvomih, stisne zobe in se spomni, kaj je bistvo vsega skupaj.

Matura

Vstopnica za prihodnost ali zgolj dodaten stres?

Nika Sajko

Matura. Beseda, ki po eni strani pomeni toliko, po drugi pa nič. Ko jo slišiš prvič, se ti zagotovo ne zdi nič posebnega. Tudi meni se ni. V bistvu se mi pred srednjo šolo še sanjalo ni, kaj točno naj bi pomenila. 'Nek test ob zaključku srednje šole.' To je bilo vse, kar sem o njej vedela.

A vendar, zakaj je ta, nekdanj tako tuja beseda postala tako pomembna? Takoj ko sem vstopila v srednjo šolo, se je začela pojavljati na skoraj vsakem koraku. Na začetku le bežno, bila je omenjena le tu in tam. Z vsakim dnem pa se je začelo število, kolikokrat sem jo slišala, samo večati. In s tem se je začel iztekati tudi moj čas do mature ... Vpis na fakulteto naj bi bil nekaj izjemnega, neka prelomnica v življenju vsakega. Še posebej, če si v gimnaziji in si s tem končno izbereš pot, ki te zanima. Najti moraš nekaj, kar te veseli. In vsaj kolikor sem si sama kdaj zamišljala, sem mislila, da bo ta trenutek nekaj posebnega in bom nanj čakala z veseljem. Besedi 'stres' in 'panika' tukaj ne bi smeli biti prisotni. A na žalost je to danes resničnost vsakega, ki opravlja maturo. Tu ni le nedolžen »trud, da bi prišel do poklica, ki si ga želiš«. To je žalost ... več neprespanih

noči, skrb in učenje stvari, ki jih nikoli več ne boš potreboval. No, vem, da se vse to sliši pretirano. In priznam, da ni tako hudo. Samo malo truda je treba vložiti. Vendar to ni bistvo, ki ga želim izpostaviti. Verjamem, da ni tako težko narediti mature, ampak se mi zdi, da je matura zaradi svoje oblike in sprememb skozi leta izgubila pomen.

Če se vrnem v čas svojih staršev, so za vpis na fakulteto štejele le zaključne ocene srednje šole. Kar je po eni strani logično, po drugi pa se mi to ne zdi dobro merilo za ugotavljanje, ali je človek zares sposoben za točno določeno nadaljnje šolanje. Pri maturi je malo drugače. Piše se le iz nekaj izbranih predmetov, vendar to ni vse, kar ti prinese točke. V pošteev prav tako pridejo tudi zaključne ocene, čeprav v manjši meri. In četudi si lahko sami izberemo predmete, ki nam »ležijo«, so tu še vedno prisotni trije (ali dva v tehniških šolah) obvezni predmeti.

Večina ljudi ne blesti na vseh področjih. Imajo kakšna dva ali tri predmete, ki jim ustrezajo. Lahko bi postali vrhunski strokovnjaki, a jih sistem omejuje z neprilagodljivimi pravili. Ali je res tehten razlog, da se ne morejo vpisati v program, ki jim »leži«, zaradi drugih predmetov, ki so

jim nižali povprečje? Nekdo se namerava vpisati na fakulteto za fiziko, a mu oceni iz slovenščine in angleščine to preprečujeta, ker pač ni »jezikoslovec«. Tako država izgubi enega izmed izjemnih ljudi, ki bi lahko marsikaj doprinesel k družbi. A na žalost je v veliki večini tako. Naš sistem ne izkoristi potenciala mladih ljudi, saj mu je pomembnejše neznanje kot pa znanje in talenti. In potem se drugi čudijo, kako nam je lahko tako težko izbrati študij. To je zato, ker v tem ne vidimo več prihodnosti ali možnosti za zaposlitev. Ubadamo se s stvarmi, kot so preračunavanje, koliko točk še potrebujem ali katere predmete si izbrati, da se bomo učili čim manj.

Sprejemni izpiti, kot so bili včasih, se mi zdijo veliko boljše ideja. Dejansko preverijo tisto znanje, ki ga potrebuješ za nadaljnje šolanje in ki ti ga ni muka usvojiti ... ker to delaš zase in za svojo nadaljnjo življenjsko pot.

Meni se bo matura še nadalje zdela brezsmiselna zadeva. Upam, da se pri naslednjih generacijah kaj spremeni ali pa se v takšnem smislu zaključni izpiti dokončno ukinejo. Vendar ker se to še ne bo zgodilo v tem letu, ko se z maturo sooča naša generacija, grem raje kar sest za knjige.

Matematični tempelj

Anonimni snovalci Čveke

Ste že slišali o matematičnem templju? Ja, tisti prostor na koncu prvega »štuka«, kjer veljajo prav posebna pravila. Tam, kjer – če ti zazvoni telefon, preklinjaš ali užališ sošolca – pečeš kekse. In sčasoma – saj vsi vemo, da smo dijaki vendarle dijaki in še prevečkrat gremo preko vseh mej – lahko odpreš pekarno! Obiskovalci templja (torej vsi, ki v omenjeno učilnico 212 vstopamo dnevno) se sprašujemo, kako to, da po vseh

pojedениh slaščicah med urami matematike še nimamo sladkorne bolezni. Še sreča, da srednja šola traja samo štiri leta. Več kot to naše telo ne bi preneslo.

Po drugi strani pa – če želiš razveseliti nadrejene na naši hierarhični lestvici, je pomembno, da čokolada z manj kot 70 % kakava ne prinašaš. In če natančneje pojasnimo: čokolada, v kateri delež kakava ne dosega omenjenega standarda, sploh ni čokolada.

In za vse, ki še niste zasledili ... vse naše ideje o revolucijah se porodijo prav tam. Kako bi ukinili maturo in uvedli sprejemne izpite, spremenili šolski sistem ... In to je vsekakor prostor, kjer smo se mnogi dijaki med vso matematično snovjo naučili tudi kritično razmišljati. Pa ne samo o obstanku vektorjev, temveč o vsem, kar si človek lahko zamisli. Gre za prostor, kjer se komunizem in Einstein ne omenjata. Tam namreč vladajo matematični bogovi in Tesla.

In kot bi dejal naš »nadrejeni«, v tej učilnici prepogosto sedimo sami tipični Slovenci – vsi skupaj smo preveč pasivni in premalo aktivni.

Naj vam še zaupamo, da je tempelj možno zapustiti predčasno, samo če ti to dopustijo matematični bogovi. »Skrbnik templja« (kdo drug kot naš profesor) skrbi za red tudi med nami dijaki. Saj veste, pogosti prepirčki, predvsem med spoloma. In kot smo že omenili, je naš »skrbnik« nadpovprečno pametne sorte ter pogosto med nas poseže z bistro opazko: »Fantje, ženska ima vedno prav ... četudi nima.«

Naše vrednote so precej staromodne. Bitcoina ne priznavamo, saj ga ne moremo prijeti. Ta sveti kraj je tudi prostor, v katerem imena ne štejejo. Če se skrbnik počuti dolžnega nekoga poklicati, bo zagotovo uporabil priimek.

In še nauk za vse, ki boste v matematični tempelj zašli kadarkoli kasneje: s skrbnikom se nikakor ne spuščajte v debato o stvari/procesu/pojavu, ki ga ne poznate do potankosti. Vedite, vaši pomanjkljivi argumenti bodo hitro izpodbiti. Vprašanje, kaj so najpomembnejša telesa na svetu, med nami ne obstaja, saj vsi vemo, da so to piramide! In naj povemo še enkrat ter za vse večne čase: ta tempelj je prostor, kjer nismo usvojili samo gimnazijske matematike, temveč tudi vse druge vede tega sveta.

Dijaki, spravite se k sebi!

Žana Jug Blagovič

Pravijo, da naj bi bila naša šola močno povezana v srži. A kako naj čutimo to povezavo, če je na tej šoli toliko različnih ljudi? Na eni strani imamo ekonomske tehnike, na drugi metalurške tehnike, na tretji strani trgovce in seveda gimnazijce, zato so razlike med nami zelo opazne. Takoj namreč opaziš gručo metalurgov, ki se drži zase in na hodniku poslušajo glasno glasbo, ki je pravzaprav nihče razen njih ne prenaša. Takoj opaziš ekonomke, ki si s svojimi velikimi torbicami utirajo pot iz teh in drugih lokalov. Na polnih hodnikih opaziš tudi gimnazijce, ki se ali vneto učijo za naslednji test ali pa posedajo na klopih in se tiho in civilizirano pogovarjajo, česar recimo metalurgi ali pa trgovci ne znajo.

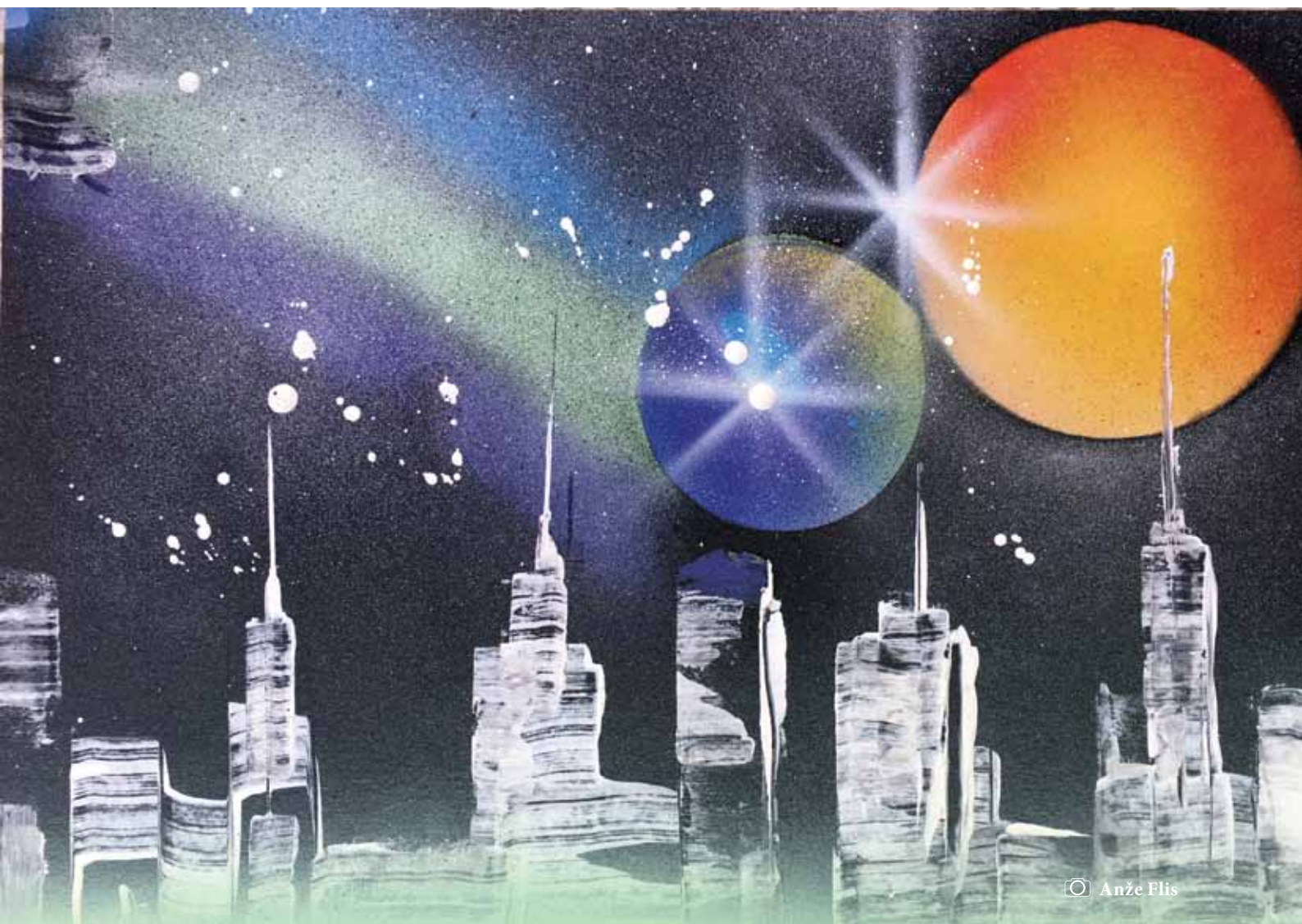
Povezanost med nami se ruši, tudi ko stopimo v telovadnico. A tam se več ne delimo na oddelke, tam smo razdeljeni glede na spol in tam se vse punce povežejo, da sovražno gledajo fante, kako igrajo nogomet ali pa samo posedajo po klopih, medtem ko jih spremlja sokolje oko učitelja za športno.

Zadnji in mogoče najbolj nadležen način, kako se med nami povezanost počasi ruši, pa je malica. Nižji letniki se enostavno ne morejo sprijazniti s tem, da imajo malico pač pozneje kot starejši letniki, nato pa se pritožujejo, ko se določeni iz starejših letnikov vrinejo pred njih. V jedilnici se delimo na letnike! Prvi in drugi letnik nemočno stopita skupaj proti tretjim in četrtim in se pritožujeta nad njimi, ko jih prehitijo v vrsti,

a si konec koncev ne upajo reči ničesar. Naša jedilnica je v bistvu moderno bojišče šole, kjer je edini cilj dijakov to, da čim prej pridejo do malice. Realno edina človeka, ki imata avtoriteto nad lačnimi dijaki, sta kuharici, ki skušata čim prej potešiti lakoto večine naenkrat, ker se mlajši dijaki pač ne morejo naučiti, da je zanje malica pozneje kot za starejše. Sicer pa višjih letnikov to ne moti toliko, kot se morda zdi na prvi pogled, saj se kar hitro brez besed vrinejo pred prve in druge letnike. Da sploh ne govorimo o vrsti za čokoladne žepke in sendviče! Tam se vsem zdi popolnoma sprejemljivo, če vidijo sošolca ali sošolko v vrsti, da se vrinejo pred vse ostale, ki nedvomno že dolgo čakajo na hrano in se ne postavijo zase. :)

So počitnice sploh še počitnice?

Anja Sobočan

© Anže Flis

Počitnice. Beseda, ki vsekakor izhaja iz glagola počivati. Odpočiti si ... se spočiti. Pa je res tako? Vse pogosteje se zdi, da počitnice niso namenjene počitku, temveč učenju in temu, da uspemo nadoknaditi vse, česar med delovnimi tedni nismo uspeli – pa naj bo to domače branje, seminarska naloga ali pa delo doma.

Se tudi vam zdi, da je zadnji teden pred počitnicami zmeraj tisti teden, ko se dobi največ nalog in da

sta prva dva tedna po počitnicah tista tedna, ko se pridobiva največ ocen? Kje so tiste počitnice, ki so bile namenjene počitku, branju, druženju s sorodniki in prijatelji ter prostočasnemu raziskovanju? Kje so tiste počitnice, ko si vzel v roke knjigo, ki ni bila na maturitetnem seznamu in si začel brati in je nisi odložil vse do kosila? Kje so tisti časi, ko si iz gole radovednosti gledal enourno oddajo o kitih na programu National Geo-

graphic ali preprosto sedel za mizo in iz golega dolgčasa začel pisati pesmi (da, tudi dolgčas zna biti koristen)? Saj ne rečem, da dandanes mladina živi samo za šolo. Je pa nekaj res – če želiš študirati, kar želi študirati tudi ogromno drugih dijakov tvoje starosti (vsi vemo, medicina in podobno), potem o brezskrbnih počitnicah ne bo ne duha ne sluha. Peklenko se moraš potruditi, da matematiko na maturi na višjem nivoju opraviš vsaj s 7 toč-

kami in da pri angleščini zbereš vseh 8 točk. Ali mar ni pomembneje, da bi pred faksom namesto tistih točk pri matematiki imel več znanja o zgradbi človeškega telesa? Da bi se v prostem času (ki nam ga danes vsem kritično primanjkuje) dodatno izobraževal o hormonih in podobno ... da bi obiskoval različna predavanja s svojega interesnega področja ... Namesto tega pa (če nisi med tistimi dijaki, ki si tako rekoč vse takoj zapomnijo) čas po pouku porabiš za učenje, učenje in še enkrat učenje vseh maturitetnih in nematuritetnih predmetov (konec koncev tudi ocene štejejo veliko).

Ljudje se sploh ne zavedamo, kako nas sistem ukaluplja. Sploh ni pomembno, da smo splošno razgledani, da smo nadarjeni na področju glasbe, da veliko prostega časa namenjamo športu ... Ne! V današnjem režimu štejejo samo ocene. Samo naučena šolska snov. In če sem lahko tako kritična, naj povem, da niti naučena ni. Je zgolj »napiflana« ... ker je takšen sistem. Moram priznati: ne poznam nikogar, ki bi se učil sproti vseh 12 predmetov, kolikor jih ima povprečen dijak tre-

tjega letnika. Mislim, kako bi to sploh bilo mogoče? In če je ... Kdaj ima tak dijak čas družiti se z družino, prijatelji, se izobraziti še na vseh drugih življenjsko pomembnejših področjih? Konec koncev nas šola ne uči niti likanja niti izpolnjevanja položnic ...

Skozi pogovore z vrstniki pogosto ugotavljam, kako se nam čas, namenjen branju knjig med srednjim šolanjem, zazdi vržen v koš. Pogosto časovno primerjamo branje romana z učenjem, pisanjem obveznih seminar-skih nalog, laboratorijskih vaj ... In na koncu se nam branje poljubnih knjig zazdi čas, vržen stran! Kaj vse bi lahko naredili v tistih urah, ki bi jih porabili za branje nove knjižne uspešnice? Napačno! Povsem lažen občutek, ki ga ne bi smeli dobiti. Pomembno je, da se zavedamo, da učenje ni zgolj drdranje dejstev, napisanih v učbenikih in drugih knjigah. Učenje je mnogo več kot le to. In če že imamo počitnice, si je treba privoščiti počitek. Naj se sliši še tako neumno, ampak počitnice, ki jih preživljamo tekom srednješolskega izobraževanja, so resnično ene naših zadnjih brezskrbnih počitnic. Potreb-

no jih je izkoristiti. In ja, rezerviraj si vlak v Pariz. Kdaj pa, če ne zdaj? Ne smemo pozabiti, da izobraževanje ni samo nenehno sedenje za knjigami in buljenje v učbenik, kjer imamo podčrtane vse nerazumljive besede. Niti najmanj. Učenje je, da to znanje, ki nam ga šolanje da, uporabimo v vsakdanjiku. Pa naj gre za tuje jezike ali znanje o zgradbi cvetic! Zato je pomembno, da med to »norišnico« testov in vseh ocen ne pozabimo na radovednost, saj je le ta tista, ki nas razlikuje od drugih.

Sprašujem se, kdaj bodo tisti lepo oblečeni možakarji na stolčkih spoznali, da šolski sistem pri nas niti slučajno ni idealen. Kdaj bodo doumeli, da smo dijaki postavljeni v večno dilemo: vsi se zaradi ocen trudimo priti »na faks«, vendar na koncu (če smo na zeleno študijsko smer sprejeti), te številke sploh niso pomembne. Pomembnejše so izkušnje, ki smo jih med šolanjem dobili. In že smo ponovno v krogu, ki se ne konča ... Zato pogumno vkorakajte v počitnice, poiščite zdravo mero med vsemi šolskimi in obšolskimi obveznostmi, prostim časom in časom, ki ga preko raziskovanj še neznanega investirate v svojo prihodnost.

15	pe	informativni dan za vpis na srednje šole	15	pe
16	so	informativni dan za vpis na srednje šole	16	so
17	ne	REST DN	17	ne
18	po	ZIMSKE POČITNICE LABOR. VAJE	18	po
19	to	SEMINARSKA IZ PSI	19	to
20	sr	PREBERI MAT. KNJIGO 1.	20	sr
21	če	PREBERI MATURITETNO KN	21	če
22	pe	UČENJE → TEST MAT	22	pe
23	so	UČENJE → TEST ANG	23	so
24	ne	VSE FONOVIC	24	ne
25	po	TEST MAT	25	po
26	to	POTRAVNI ANG	26	to

Joj, kalkulator sem pozabil!

Živa Gril

Opozorilo: Ne berite, če ste brez smisla za humor ali če ne razumete sarkazma! (Luka Mihailović Potrč)

Vsi učenci profesorice Urške Krušič, pozor! Če boste prebrali spodaj navedene prispevke, bo vaše življenje mnogo lažje, prihranili pa si boste veliko časa. Zakaj? Odgovor vas čaka po koncu prebranih prispevkov.

Žan Hozjan, Domen Krajnc, Nika Leva, Luka Mihailović Potrč,

Iza Trobentar in še mnogi mnogi dijaki so letos postali žrtev novega načina kaznovanja profesorice Krušič. Vsem, ki se nam je do zdaj vedno posrečilo, da smo s seboj k pouku matematike nosili kalkulatorje, se nam zdi takšna kazen briljantna. Nisi vprašan, ne dobiš slabe ocene, imaš pa priložnost izraziti svojo »umetniško žilico«. Hkrati pa zabavaš ves razred in skrajšaš uro za pet minut – same pozitivne lastnosti!

Kaj pa oseba, ki mora prispevek napisati? Dolge minute (ure ...) mučenja za mizo, da bi iz tega nastal »normalen« in berljiv članek, najverjetneje niso tako briljantne ali zabavne. »Definitivno ni bilo vredno tega, da sem doma pozabila kalkulator,« je povedala dijakinja.

Želim vam obilo užitkov ob branju odlomkov njihovih stvari-tev in upam, da se boste iz tega kaj naučili.

»Digitron« in kalkulator

Če danes pogledamo svet okoli sebe, vidimo napredek na vseh področjih, s katerimi se ukvarja človeški um. Eno od teh področij je tudi matematika. Matematično logiko je treba gojiti in vsak dan rešiti kak problem, četudi je zelo težek. Po navadi pride do velikega problema pri reševanju tovrstno postavljenih izzivov. Določenih problemov se namreč ne da izračunati brez kalkulatorjev.

Žan Hozjan

Kalkulator je stroj, ki je sposoben izvajati osnovne aritmetične operacije – seštevanje, odštevanje, množenje, deljenje. Prvič se je pojavil v 17. stoletju v Evropi. Kalkulator zna poleg mnogih drugih funkcij še programirati. Na splošno nam kalkulatorji omogočajo lažje izračune, ki jih je na področjih matematike in fizike veliko.

Nika Leva

Za tiste, ki se sprašujete, čemu beseda »digitron« v naslovu, naj vas razsvetlim. Digitron je hrvaško podjetje elektronike, ki se nahaja v Bujah v Istri. Prvi kalkulator so leta 1971 izumili prav pri njih. Za tiste, ki še ne veste, kalkulator je elektronski, žepni, računski strojček. Je priročen in preprost za uporabo ter se koristi za mnogo stvari, kot so seštevanje ($1 + 2$) ali deljenje ($6 : 3$); nikoli ne moreš biti preveč previden! Zadnje čase pa se v najso-dobnejših učilnicah uporablja tudi kot mučilna naprava. Zagotovo se sprašujete kako! Naj vam razložim. Kadar ga ne boste imeli s seboj pri pouku, bo vaša roka namreč trpela, ko boste doma pisali spis in razmišljali, zakaj je treba kalkulator nositi v šolo. Medtem vam bodo po roki, po približno drugem odstavku pisanja, počasi začeli lesti

© Eva Bolko

mravljinca. Ti se ne bodo ustavili do šestega odstavka in bodo posledično povzročili, da naslednjo uro matematike zagotovo ne boste mogli pisati.

Iza Trobentar

Pozabljivost je v Slovarju slovenskega knjižnega jezika opisana kot ... citiram: »Lastnost, značilnost pozabljivega človeka.« Ta definicija mi ni ravno kaj prida pomagala pri pisanju tega spisa. Zato sem se odločil, da bom obrazložil, kaj človeka naredi pozabljivega. V srednjem veku so vse težave povezovali s čarovnicami ... Kadarkoli je MOŠKI (ta beseda je predvsem poudarjena), naredil napako, so bile krive ženske – tako imenovane čarovnice. Verjamem pa, da to ni bil razlog za moj pozabljen kalkulator, saj v našem razredu ni čarovnic. No, upam. Zadnji in najbolj zanesljiv razlog, da človek pozablja stvari, pa je ta, da je samo človek. Nič več in nič manj. Brez napak bi bilo naše

življenje pusto. K tej izkušnji sodita še dva pregovora: Na napakah se učimo in V vsem slabem je nekaj dobrega. Zdaj si najverjetneje mislite, kaj bi lahko bilo dobrega v tem, da sem pozabil kalkulator. Namreč, medtem ko ste vi iskali in odkrivali funkcijo »log« na vašem kalkulatorju, sem si jaz očistil peresnico in ošilil vse barvice. Rad bi dodal, da je ta ura bila produktivna tudi zame, ne samo za vas. Zahvalil bi se rad svoji pozabljivosti, saj sem s pisanjem tega spisa utrjeval za prihodnje ocenjevanje slovenščine.

Domen Krajnc

Kalkulator je pri pouku matematike nujno sredstvo. Zakaj? Gimnazijci smo itak sami geniji, zato kalkulator ne more dohitevati našega računanja na pamet. Profesorica žal ne zaupa našim nadnaravnim sposobnostim in pri pouku matematike zahteva prisotnost kalkulatorja. Moramo ji priznati, da ima prav, saj ima ta same pozitivne lastnosti. Z njim nam ni treba toliko misliti na napake, saj se vsi ljudje motimo, stroj pa se nikoli ne zmoti. Samo malo ... naša profesorica matematike je potemtakem stroj. Ona ima vedno prav, tudi ko nima! Najsvetlejša stran kalkulatorja je, da lahko z njim pomagamo našemu »človeškemu stroju«

matematike. Lahko ji prihranimo vso jezo in nečimrnost, ki privre na plan, ko pozabiš kalkulator. Preden vprašate, zakaj bi kdo želel pomagati komu, ki nam daje domačo nalogo in kazni, naj vas spomnim, da je gospa Krušič edina profesorica na šoli, ki je takšna legenda, da v pouk vključi tudi kuhanje kave. Vse skupaj naj vas spomnim še na staro modrost, ki nas uči, kako zelo jeza škoduje lepoti. Torej, dajmo lepo nositi kalkulatorje k pouku, da se profesorica ne bo jezila in se bo tako njena lepota večno ohranila. Mi pa želimo ohraniti profesorico lepo. Če njena lepota zbledi, bo edina stvar, ki jo bomo lahko gledali med dolgimi urami matematike, le še ura na steni.

Luka Mihailović Potrč

Zdaj že veste, zakaj bo vaše življenje po koncu branja tega članka lažje? Naj vam pomagam. Od tega trenutka dalje vam zagotavljam, da bo kalkulator postal vaš življenjski sopotnik. Vsaj v srednji šoli. Če pa vam to ni zadostovalo in menite, da boste kalkulatorje še naprej pozabljali nositi v šolo, pa se uredniki (in bralci) Čveke veselimo, da bomo drugo leto lahko prebirali še bolj bogato in smešno zbirko prispevkov o kalkulatorjih. :)

Zreli po letih ali nasploh?

Špela Kitak

Pomeni prehod v polnoletnost popolnoma novo življenje ali pa je to zgolj številka? Po SSKJ-ju stanje polnoletnega človeka, po zakonu pa starost, ki je ločnica med otrokom in odraslim. Mladoletnike zakon ščiti pred marsičim, četudi marsikaj prepoveduje. Vendar mladoletni posegajo po prepovedanem, nekateri polnoletni pa se kljub vsemu ne zavedajo svojih odgovornosti. K čemu sploh doprinese ta prelomni datum?

V polnoletnost smo marsikateri vstopili skupaj z bližnjimi, navsezadnje sploh ni več skrivnost ali presenečenje, da te bližnji obiščejo na domu, ker to pač je najpomembnejši rojstni dan. Vendar se naslednji dan spet zbudiš v topli postelji v hiši staršev, v ogledalu pa te pogleda isti obraz kot prejšnje jutro. Kaj pa se je spremenilo? Zdaj lahko kupim kako poprej prepoveda-

no zadevo ... Ampak to se je konec koncev dalo že včeraj, če si le poznal prave poti. Ampak zdaj lahko grem na volitve in soodločam o vodenju v naši demokratični republiki. Vendar o tem danes redko kdo dovolj ve, še manj je tistih, ki se zavedajo, da je tudi njihova participacija pomembna. Ko dobiš v poštni nabiralnik vabilo na volitve, greš morda, če utegneš, pogledat zgolj iz radovednosti, kako to izgleda. Ocenijo, da si s svojimi leti dovolj sposoben za samostojno vožnjo na cesti, s seveda vsemi prej opravljenimi izpiti, pa vendar. Morda nisi več tako odvisen od drugih, čeprav je dejstvo, da ne zmoreš vsega sam. Vendar je poleg še tako opevane polnoletnosti, ki prinese same ugodnosti, še tista, ki preseneti tako z novimi dolžnostmi kot tudi z novimi omejitvami. Že v šoli te takoj doletijo neke spremembe, ki naznanja-

jo, da sam odgovarjaš zase. Razrednika moraš seveda obvestiti o svoji polnoletnosti, saj jim je brez tvojega dovoljenja prepovedano posredovati informacije o tvojih ocenah ali prisotnosti. Opravičilo pa bi si naj napisal kar sam? Na videz moraš sprejeti odgovornost in delo staršev, po drugi strani pa oni po večini še vedno skrbijo zate in ne nazadnje pravila ter tudi dogovori doma ostajajo enaki.

Potem sledi še matura, ki se ji v prevodu še najbolj približa izraz zrelostni izpit. Naj bi to pomenilo, da če znam po državnih merilih dovolj matematike in slovenščine, vsaj enega tujega jezika in še dveh predmetov po izbiri, da sem zdaj zrela oseba? Če pa je jasno, da še sama ne vem, kaj želim ... torej nisem niti osebnostno niti čustveno zrela.

Nagrajenke in nagrajenci natečaja

Profesorica Maja Kodrič Crnjakovič

Na letošnji prireditvi Umetnije smo najprej kritično ugotavljali, da je prostora za ustvarjalnost vedno manj. Povzeli smo nekaj ugotovitev iz knjige Digitalna demenca Manfreda Spitzerja in se zgrozili ob dejstvu, da naša generacija porabi 7,5 ure na dan za medije. Telefon, računalnik, televizija, videoigre, Snapchat in Instagram nam kradejo čas. Odrasli delajo 2000 ur letno, mladi pa preživijo s telefonom in pri računalniku 3000 ur letno! Kolikor bolj uporabljamo splet, toliko bolj se moramo borovati za koncentracijo pri pisanju daljših odstavkov – na primer esejev pri slovenščini. V možganih nastajajo sinapse, naši možgani se ves čas učijo in na njih sledove pušča tudi čas, preživet z digitalnimi mediji. Postavili smo si še naslednja vprašanja: Copy in paste namesto branja? Facebook namesto face to face? Ali večopravilnost škodi koncentraciji?

Natečaj Umetnije pa skuša kljub temu vsako leto znova odkriti umetnike, ki živijo v vas, dijakinjah in dijakih Srednje šole Slovenska Bistrica, skuša vsaj malo zaščititi vašo ustvarjalnost, izvirnost, vaš unikaten pogled na življenje, ki ga predstavljate tudi s svojimi slikami, risbami, fotografijami, poezijo, zgodbami, filmi in lutkovnim, gledališkim ter glasbenim ustvarjanjem.

Prireditvi Umetnije sta letos odlično vodila Hana Gradišnik in Luka Mihailović Potrč, poezijo je brala tudi Marisa Frešer, odličen uvod v pravljico praznično dogajanje pa je bila Andersenova pravljica Metulj, ki jo je pripovedovala naša gostja, gospa Mojca Plaznik iz bistrške knjižnice.

In kdo so letošnji nagrajenci?

KNJIŽEVNOST

- 1. mesto:** Matevž Koren, 4. b, za dramsko besedilo Drama v Aragonskem gozdu, ki jo je napisal v španskem jeziku
- 2. mesto:** Laura Skrbinek, 2. b, in Tjaša Vivod, 1. b, za poezijo
- 3. mesto:** Dejan Gavrič, 1. b, za poezijo

Laura Skrbinek: Delček sveta

Nekega dne,
ni pomembno kdo in kje,
nekdo vstopi v tvoje življenje,

ti da nov začetek,
upanje in boljše sanje,
povrne hrepenenje.

Zmeraj imej ta delček srca,
ki nikdar ne obupa ali se preda,
naj to bo razlog,
zakaj ne smeš iz tega sveta.

Posebna nagrada: Martin Čuden, 4. č, za roman Projekt: zlati kovanec, ki ga je že poslal na založbo.

Dijaki so bili ustvarjalni tudi pri pouku slovenščine in tujih jezikov. Pri slovenščini in španščini so pisali haikuje, pri slovenščini tudi visoke pesmi, pesmi v konstruktivističnem stilu in pesmi, ki so nastale na podlagi čustvenčkov.

Soy precavida
y no me dejo llevar
por la corriente. Nunca.

Marisa Frešer

Sem gimnazijec,
sem na dobri poti do ...
Izgube živcev.

Biologija:
upal sem na petico,
dobil enico.

Anže Lešnik

Dragi Božiček!
Prinesi mi življenje.
Najlepša hvala.

Ana Kropec

Glasen zvok siren.
Rešilci peljejo me.
Stres ubil me je.

Jaša Šalabalija

Pismo

Naj odprem knjigo ali raje ne?
Se mi učiti plača se?
Odgovor je jasen in zagotovo ni ne.

A knjiga težko ključavnico ima,
ključ je skrit pod vsemi brezpomenskimi: »Se mi zdaj ne da.«

Tako se tehtna debata vname,
da me od bremena kar bolijo rame.

Ura je kar naenkrat pol devet in dobim sporočilo:
»Daj, pridi malo v svet!«
Grem hitro še na družinski obed,
potem pa kampirat, mogoče na Bled.

Cel vikend okoli in glej ga, hudiča!
Šola bo spet videla mene, mrliča.

Lučka Gregorič**SLIKARSTVO**

1. mesto: Eva Ježovnik
2. mesto: Neja Prosenjak
3. mesto: Vita Mikulič Vernik in Anže Flis

© Eva Ježovnik

© Vita Mikulič Vernik

© Eva Ježovnik

© Anže Flis

© Eva Bolko

© Urška Hozjan

FOTOGRAFIJA

- 1. mesto: Eva Bolko
- 2. mesto: Urška Hozjan
- 3. mesto: Špela Kitak

Priznanja so prejeli še:

Hana Brumec za motive iz Azije,
Niko Justinek za v led ujeto vrtnico
in druge fotografije narave,
Anika Nagode za naravo in živali,
Domen Unuk za letalski miting in
Nina Veras za fotografije narave.
Kar nekaj fotografij pa je nastalo v
fotografski delavnici v okviru med-
narodne izmenjave v Španiji.

© Špela Kitak

© arhiv SŠSB

© arhiv SŠSB

LUTKOVNO PODROČJE

Lutkovni krožnik za predstavo Miladin

GLEDALIŠKO PODROČJE

Gledališki klub za predstavo Košček iluzije

FILMSKO PODROČJE

- 1. mesto:** film Ča ča čakaj, kaj? (Mia Kukovič, Lucija Žilavec, Perina Slapnik in Domen Krajnc)
- 2. mesto:** Dekle, ki je bruhalo rože (Ana Marija Jug, Kristina Jug, Lana Višnar, Tinkara Novak in Nika Leva) ter Löffel (Lucija Klauž, Ela Plavec, Špela Ačko in Kristina Motaln)
- 3. mesto:** Projekt 27 (Žan Zafošnik in Timotej Kresnik)

Čestitke vsem, ki ste bili ustvarjalni!

Ko zaveje veter ko(n)sovelovske poezije ...

Mislite, da slovenščina ne more biti zabavna. Ali pač? No, pogledjmo, kaj je navdihovalo dijake letošnjega četrtega letnika. Za vas smo izbrali le najboljše ...

Zbogom lenoba!

Zaupaj,

PRIDRUŽI SE IZZIVU!

Blagoslovljeni,

brez bolečin, brezčasni čudež.

Kar tako.

Ema Klemenčič

Varuhi

okostnjakov

živijo dije.

ples

Z malo

intelekta

Zdravo črevo,

lastna

zeljna glava

(OD)

Nič

v nič

spomin traja večno.

Najprej

Poješ

Koprive

burleska. Cirkus.

Zdrava pamet.

izguba časa

Monika Globovnik

u. g.

Nika Sajko

Eva Berdnik

Jan Novak

Laura Ramšak

Eva Bolko

Lara Polh in Rebeka Ratej

Okrvavljen
testira
atomsko bombo
ZLORABE, MOLK IN LAŽI
V
Mračni prerokbi
kot
Orkan
1 2 3
Smrt je v naši
družbi prodana !

Ela Novak

čas ali tretja pot
mladih ne zanima.
brez kanalizacije
patriarhat Trči
v LAŽI.
magovalec prinaša
Neslane šale.

Urška Selaković

NIKAKOR ČRNA,
VSEKAKOR BELA
PRVA DAMA nabija eno in isto
NESPEČNI MIHA si domišlja TIGORBE LAHKO NOČ
IZ MRTVEGA
Dul Zelo
POSNO JUTRO
VEČER
JAZ, SUPER
Fašist!
NOČ 'BREZ ČAROVNIC!
NOVA POT
TJA, KJER
POSEBNA je
prostitucija?
SVINJSKA
kraljica
Katarina Tič

Pismo profesorju ...

Jan Novak

Nič. Čisto nič. Sedim tukaj ... razmišljam o ničemer. Želim nekaj napisati, a besed ni. Kje so besede? Vem, kje niso. V moji glavi, kjer bi morale biti. Izliti bi se morale na papir, a nočejo. Besede so zlobne. Uklenile so me v stanje brezbesedja.

Kakšen človek nima besed? Je tak človek sploh človek? Protagora bi rekel, da ni ... A koga briga, kaj je

misлил Protagora ... še vedno sedim tukaj ... v svojem stanju brezbesedja.

Napisal nisem nič več kot prej. Ali sem? Eureka! Na papirju so besede.

Ta list lahko končno vržem pred profesorja in zmagovalno izrečem: »Nekaj sem napisal.« :)

Brati? Zakaj že?

Alenka Ajd Bratkovič

Zato, ker branje izjemno pozitivno vpliva na zbratost in domišljijo, ker je mati učenja in osnova za razmišljanje – predvsem moraš veliko prebrati, da imaš glavo napolnjeno z zgodbami, liki, idejami ... da jih lahko povezuješ in primerjaš z resničnostjo. Branje je tudi osnova za pisanje.

Je pa branje veliko več kot to. Znanstvene študije so pokazale, da branje v možganih, ne glede na starost, sproža procese, kakršnih nebralci ne morejo doživeti.

Branje poezije, recimo, pri ljudeh pozitivno vpliva na tiste dele možganov, ki so povezani s pomnjenjem in sprožajo samorefleksijo. Bralci proze pa so preverjeno, čeprav jih zaradi osamljene narave tega početja včasih označujejo za nedružabne, boljši prijatelji od tistih, ki ne berejo. Poleg krepitve tistega dela možganov, ki se ukvarja z razumevanjem jezika, so zaradi pogostega vživljanja v literarne like sposobnejši vživljanja v čustva drugih. Bralci proze so sposobni razumeti ozadje in motivacijo likov, ki jih ženejo v določena dejanja, pa tudi njihova občutja, zaradi česar z liki ustvarijo nekakšen odnos, precej podobnega odnosu z resničnimi osebami. Ko odložijo knjigo, pa so opremljeni za resničen odnos, prijateljstvo in ljubezen.

Seveda govorimo o literarni, ne popularni prozi, saj so pri prvi tako liki kot njihovi problemi bistveno kompleksnejši.

Proza tako ni zgolj simulator družabne izkušnje, ampak družabna izkušnja sama, njeno branje pa rekonfigurira možganska omrežja vsaj za nekaj dni.

Pravijo, da kdor bere, živi tisoč življenj, medtem ko tisti, ki ne, samo enega. Učinek branja je dolgoročen in se z vsako novo knjigo multiplicira, zato vas vabim, da poiščete svojo naslednjo najljubšo knjigo. Zdaj! :)

»Odločitve padejo v nekaj sekundah, preostali čas pa zanje plačuješ.«

»Samotnost praštevil je rahločutna zgodba o odrasčanju dečka in deklice. Na Aliceinem telesu pusti posledice huda nesreča. Mattia bremeni krivda, ker je pustil svojo duševno zaostalo dvojčico samo v parku in je niso nikoli več našli. Boleči izkušnji ju zaznamujeta za vselej. V šoli sta oba izrinjena iz družbe, podobno sta osamljena kot praštevila. A prav to ju zbliža.

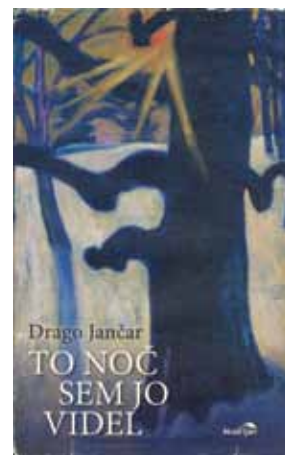

ali bo ta bližina dovolj, da bi se kdaj tudi zares zblížala.

Prvenec mladega italijanskega fizika je navdušil domače bralce in prejel tudi nagrado strokovne javnosti.« (www.bralnica.com)

»Nihče ne ceni ljudi, ki so hoteli samo živeti.«

»To je roman o nekaj letih življenja in skrivnostnem izginotju Veronike Zarnik, mlade ženske iz ljubljanske meščanske družbe, ki jo je vase potegnil vrtinec nemirne zgodovine. Pet oseb pripoveduje o njej, pa vsaka od njih tudi o sebi in razburkanem slovenskem času pred drugo svetovno vojno in med njo. O času, ki je kot moloh goltal ne samo tako ali drugače prepričane udeležence zgodovinskih dogodkov, ampak tudi ljudi, ki so živeli na robu burnega dogajanja, ki ga niso niti dobro razumeli – hoteli so samo živeti. Toda »samo« živeti je bila iluzija, bil je čas, ko se tudi v na videz varnem in idiličnem zavetju neke graščine na Gorenjskem ni bilo mogoče izogniti drvečemu vlaku nasilja.« (www.modrijan.si)

Kdaj veš, da si prebral dobro knjigo? Takrat, ko o njej razmišljaš še nekaj dni.

Frankfurtski knjižni sejem

(od 10. do 14. 10. 2018)

Alenka Ajd Bratkovič

Še včeraj v knjižnici Srednje šole Slovenska Bistrica, danes (12. 10. 2018) na največjem svetovnem knjižnem sejmu v Frankfurtu. Za knjižničarko in veliko ljubiteljico knjig je kratek izlet na knjižni sejem izvrstno doživetje. Ne gre za klasični sejem, kjer se sprehajaš od stojnice do stojnice in izbiraš knjige, ampak za povsem specializirani dogodek, na katerem se vse vrti okoli založništva in knjigotrštva. Pisatelji, literarni agenti in založniki na sejmu predvsem sklepajo posle. Tukaj se prve tri dni dogovarjajo o izdajah prevodov, prenosih avtorskih pravic in založniških pogodbah, konec tedna pa je sejem odprt tudi za splošno javnost.

Sprehod po sejmskem poslopiju je precej utrudljiv, a ponudba razstavljalcev je taka, da pritegne. Prvi korak je bil sprehod po mednarodni založniški ponudbi v dvorani 5.0, kjer je med drugim stala tudi slovenska stojnica, na kateri so se predstavile založbe Goga, Miš, Pivec, Sanje, Sodobnost International, Mladinska knjiga in Beletrina. Slovenija bo častna gostja leta 2022. Letos je bila častna gostja sejma Gruzija.

Sledil je obisk grške stojnice, kjer je v okviru promocije antologije BalkaNoir, ki je izšla junija letos v grščini pri založbi Kastanotis Editions, Grški kulturni sklad organiziral okroglo mizo o balkanskem noirju.

Sodelovali so Vassilis Danellis in Yannis Ragos, grška pisca in urednika antologije, romunski pisec in založnik Bogdan Hrib (založba Editura Tritonic), hrvaški pisec in založnik Ivan Sršen (založba Sandorf) in Renato Bratkovič, pisec in organizator Alibija, mednarodnega noir književnega festivala. Skupaj so ugotovili, da je balkanski noir novi

trend in da se lahko povsem enakopravno kosa z nordijskim in ameriškim, še več, balkanski pisci radi eksperimentirajo in za razliko od omenjenih prebijajo meje obrazcev žanra.

Po eno nadstropje je bilo namenjeno založnikom knjig s področja umetnosti in dizajna ter snovalcem učbenikov, ki pokrivajo naravoslovje, družboslovje, jezikoslovje, medicino ... Ugotavljam, da na tem področju marsikatero državo po zahtevnosti in nivoju znanja prekašamo. Presenetili so me predvsem azijski razstavljalci.

Med stojnicami je svojo imela tudi Organizacija združenih narodov. Ste vedeli, da splošna deklaracija o človekovih pravicah praznuje sedemdeset let?

V paviljonu, ki po obliki spominja na školjko, do njega pa se sprehodiš po rdeči preprogi, se je nahajala predstavitev prevodnega leposlovja (seveda v nemščino) nedavno preminule Ursule K. Le Guin, ki je ustvarjala v znanstvenofantastičnem žanru.

Pozornost je pritegnilo tudi področje otroške književnosti in fantazijskega leposlovja, kjer so konec tedna priredili tudi tako imenovano "cosplay" oziroma dogodek, na katerem se obiskovalci preoblečejo v like svojih priljubljenih literarnih del.

Čeprav – kot rečeno – na sejmu ne moreš kupiti knjig, je dogodek vredno doživeti. Po vseh Frankfurth po Frankfurtu v Ljubljani se je prijetno izgubiti med naslovi, ki se bodo šele znašli na naših policah v prihodnjem letu ali dveh. Morda se katera od novosti takrat znajde tudi v naši knjižnici, o čemer vas, dragi dijaki, seveda z veseljem obvestim!

Ekskluzivno!

Anja Sobočan

Intervju z ravnateljico mag. Ivo Pučnik Ozimič ob 20-letnici Srednje šole Slovenska Bistrica

Delo ravnateljice opravljate že od samega začetka obstoja šole. Kako to, da ste se odločili kandidirati za ravnateljico?

Odločila sem se na podlagi pobude in vztrajanja takratnega (in sedanjega) župana dr. Ivana Žagarja. Občini Slovenska Bistrica je po večletnih prizadevanjih ponovno uspelo pridobiti srednje šolstvo v bistriško okolje, zato so tudi iskali vodjo novoustanovljene šole. Odločitev je bila težka, saj sem bila zelo navezana na dotedanje delo na OŠ Pohorskega odreda, kjer sem nazadnje opravljala delo pomočnice ravnatelja. Pa tudi strah me je bilo, ali bom zmogla vse zahteve novega dela.

Kakšne so bile vaše vizije ob začetku dela?

Sprva sem si postavljala dokaj parcialne zahteve, kot je izpeljati vse nujne pogoje za začetek delovanja šole: zagotoviti prostore, profesorski zbor in drugo osebje (s prihajanjem novih generacij prva leta vsako šolsko leto znova). Naslednji odločilen izziv je bil uveljaviti čimprejšnjo gradnjo nove stavbe, saj smo imeli sprva zelo omejujoče in tudi neustrezne prostorske pogoje (pred selitvijo smo delovali raztreseno na šestih lokacijah po mestu). Vzporedno s tem pa je bilo potrebno vzpostavljati trdne vsebinske in odnosne temelje za dobro šolo. Sanjala sem o prijazni šoli, o dobrem sodelovanju med profesorji in dijaki, o uspehih, ki bodo morali priti ...

Biti ravnateljica pomeni ... vse življenje hoditi v šolo. : Resno, druženje z mladostniki doživljam

kot privilegij, ki ga mnogi poklici nimajo. Izpopolnjuje me delo s sodelavci: razvijamo skupne ideje in cilje, se med seboj podpiramo, si svetujemo, se spodbujamo, kdaj tudi potolažimo. Navdušena sem nad njihovim prizadevnim in ustvarjalnim delom, navdušena nad dijaki, nad vašo uspešnostjo, domiselnostjo, sodelovanjem. Še vedno se učim od vseh vas in menim, da živim velik del pred dvajsetimi leti »snovanih« sanj.

Kaj vam osebno predstavlja 20-letnica obstoja SŠSB?

Doživljam jo s prazničnim ponosom in z zadovoljstvom, saj smo dano priložnost razvili v uspešno in sodobno šolo. Tudi s skrbnostjo, da smo dostojni nasledniki dolge srednješolske tradicije na Bistriškem. Seveda se kdaj spomnim zahtevnega začetka, kajti z ustanavljanjem šol ni nikoli lahko: ne morejo še imeti potrebnega ugleda in nimajo potrebnega prostora. S selitvijo v novo stavbo leta 2005 smo pridobili odlične pogoje za delo, dosežki dijakov in (vaših) profesorjev so ji prinesli ugled. Skupaj smo gradili in rasli sodelavci, dijaki in starši, in sicer v povezano skupnost. Izmenjevanje idej in izkušenj, medsebojno spodbujanje, veselje ob uspehih ... to nas poganja naprej. To je hkrati tudi priložnost, da se zahvalim vsem sodelavcem za podporo in vztrajanje na tej poti, za zavzeto in predano delo.

Ste sedaj trdno zasidrani? Najbrž pa ponosni na uspehe svojih dijakov?

Povsem verjamem v uspešno prihodnost šole, v nadaljnje predano, strokovno in razvojno delo.

Gradimo na kakovostnem znanju in obsežni ponudbi dejavnosti in smo seveda zelo ponosni na številne dosežke svojih dijakov. Za mnoge je to uspešen zaključek šolanja, za mnoge doseči še marsikaj poleg učnih obvez na področnem, državnem in celo svetovnem nivoju. Pri tem so zelo pomembni mentorji, ki vas navdušujejo in spodbujajo, in seveda vsak dijak, ki je pripravljen vlagati več.

Na čem gradite odnos z zaposlenimi, tudi dijaki, med katerimi ste priljubljeni?

Na spoštovanju, zaupanju in sodelovanju; na razumevanju potreb posameznikov, na priznavanju razlik in dopuščanju napak, ki nas tudi učijo. Povezujejo nas skupne vrednote: znanje, ustvarjalnost, sodelovanje in odprtost. Gojimo odprto in podporo komunikacijo. Dijakom, ki imajo težave, omogočamo dovolj časa za usvojitev učinkovitejših vedenj. Kdaj koga tako tudi z ulice pritegnemo pod našo streho.

Koliko let ste že ravnateljica? Vas to izpopolnjuje? Pogrešate kaj delo v razredu?

To delo opravljam že dvajseto leto in me, če odmislim administriranje, še vedno zadovoljuje. Je naporno, a hkrati zelo dinamično in ustvarjalno in ne dopušča veliko rutine. Delo v razredu pogrešam. Sicer v prvem letniku bodoče trgovce poučujem poslovno komuniciranje dve uri na teden in mi je v veliko veselje. Bi mi prijala še kakšna ura, a več ne zmorem. Občasno se udeležim še kakšne razredne ure, sodelujem pri pogovorih, kdaj nagovorim zaključne

letnike, se udeležujem sestankov dijaške skupnosti.

Programi na šoli so se vsa ta leta menjavali, prišli so novi, določeni oddelki so se skrčili oz. razširili. Kateri program, menite, je tisti, po katerem je naša šola najbolj poznana?

Vsi izobraževalni programi so pomembni – za šolo, za vsakega dijačka, ki se zanj odloči, in za okolje, ki bo dobilo sveže moči in dobro znanje. Ker smo edina srednja šola v mestu, je pomembna ponudba različnih nivojev izobraževanja, od poklicnega do gimnazijskega. Tehniška programa pokrivata tudi prevladujoče poklicne potrebe glede na spol; v ekonomskem tehniku prevladujejo dekleta, v metalurškem pa fantje.

Razmislek o preteklosti in prihodnosti srednjega šolstva na Bistriškem ...

Razmislekov je precej, tudi spremembe bodo vsakih nekaj let ... kot doslej. Ta hip razmišljamo o potrebi po več interdisciplinarnega pouka in učenja v gimnaziji. Ekonomskim programom bi kazalo dodati več informacijskih znanj, da bi pridobili še dodatne poklicne kvalifikacije, kot je npr. oblikovalec spletnih strani, spletni tržnik in podobno. Metalurški tehnik bi bilo potrebno nadgraditi z višješolskim strokovnim izobraževanjem metalurgije ali morda z informatiko oziroma mehatroniko. Za praktični pouk v šoli moramo izdelati še nekaj prostorov v mansardi.

Kakšen je vaš pogled na prihodnost in prehajanje sveta (ter posledično tudi šolstva) v dobo, prežeto z e-tehnologijo? Mislite, da je vse večja digitalizacija in uporabljanje IK-tehnologije pri pouku korak naprej v izobraževanju?

Prežetosti sveta z informacijsko-komunikacijsko tehnologijo šola ne more obiti, ker je del tega sveta. Izziv šole je, da IKT vključuje v podporo procesom učenja čim bolj učinkovito, da izkoristi pozitivno plat e-tehnologije, saj se ji ne bo mogoče izogniti kasneje pri delu, niti sicer v življenju. Kljub temu menim, da je treba ohraniti zdravo razmerje s klasičnimi pristopi učenja. Dobre knjige ne more nadomestiti nobeno informacijsko orodje, tako kot dobrega učitelja ne more zamenjati še tako dober MacBook ali iPhone ali kar že pač. E-tehnologija tudi ne more nadomestiti šole kot pomembne socialne mreže, kjer se družimo, komuniciramo, zabavamo. Ne more nadomestiti ustvarjalnosti, doživljanja medsebojnih odnosov, »dihanja« umetnosti ali »poslušanja« tišine v gozdovih Pohorja ...

Če bi strnili svojo karierno pot v dve povedi, bi se to slišalo takole ...

Da imam srečo. :) Svoje delo zares doživljam kot poslanstvo, ki me vsak dan s čim navdihuje.

Postali ste tudi babica ... Menite, da se učiteljev/ravnateljev pogled na izobraževanje in poučevanje z vsako doseženo prelomnico v življenju bistveno spremeni?

Se spreminja(m). Rahlja se zamejenost nekaterih (življenjskih) načel in (profesionalnih) ciljev. Vedno bolj me navdušujeta dragocenost in enkratnost vsakega posameznika, kajti »vsak človek je zase svet, čuden, svetel in lep ...«. Četudi me kdaj skrbijo neučinkovita vedenja kakšnega dijačka, verjamem, da je mnogo dobrega v njem in še bo, ko jih bo usvojil in zmogel še več.

Na šoli je veliko dijakov; eni so bolj, drugi manj zainteresirani, tudi pri sposobnostih je podobno ... Kate-remu tempu naj se šola prilagaja –

hitrejšemu ali počasnejšemu? Smo kdaj preveč tolerantni do neambicioznih dijakov?

Idealno bi bilo, da bi šola temeljila na individualnih zmožnostih in jih s svojimi zahtevami v čim večji meri nadgrajevala. A vsak sistem pač ima standarde z zgornjimi in predvsem spodnjimi mejami. Pomembno pa je vzburjanje zavesti, da cilj ni doseganje minimuma, ampak doseganje tistega, kar je v dijakovi moči. To je v resnici pravi izziv in najpogostejše tudi največji vir zadovoljstva s samim seboj.

Katere so tiste vrline, ki odlikujejo dobrega dijačka, učitelja in ravnatelja?

Težko in obsežno vprašanje ... A če poskusim nadaljevati prejšnji odgovor – dober dijak je tisti, ki dosega, kar je v njegovi moči, in si vzame čas tudi za prijatelje, ljubezen, zabavo. Kaj natančneje pa je že težko navajati, saj je to odvisno od vrednostnih predstav vsakega posameznika; za nekoga je najboljša zabava igranje nogometa, za drugega pa branje npr. Cankarja ali poezije (no, z leti se to rado zgodi). :)

In tako je s profesorji in z mano. Raziskave kažejo, da so pomembni poštenost, razgledanost, prizadevnost, smisel za humor ..., a smo tudi različni, kar sploh ni slabo. Dijaki tako pridobivajo različne izkušnje in to je koristnejše, kot sprva izgleda. Pomembno je, da nas družijo skupni cilji in prizadevanja.

Kako bi vi opisali »popolnega in brezhlebnega« dijačka?

O tem nikoli nisem zares razmišljala, ker takih ljudi ni ... in bi tudi vključevalo osebno vrednotenje. Lahko je pomembno, da ima svoje ideje, da je zabaven, da je delaven in dobro organiziran, da se drži dogovorov, lahko pa je tudi kaj povsem drugega, prav tako vrednega!

In če nam za konec še lahko zaupate ... Kakšni ste v vlogi dijakinje bili vi?

Bila sem precej običajna dijakinja za tiste čase. V šolo sem z veseljem hodila; je bilo neprimerno bolj zanimivo in zabavno kot delati doma na družinski kmetiji. Veliko sem brala, učila sem se kampanjsko, »spoznala« : sem vse ocene, par ur sem tudi »špricala« (a s precej slabo vestjo) in kmalu ocenila, da se to ne splača. Nosila sem mini krila, uporabila prvo kozmetiko, kar pa v šoli ni bilo zaželeno. Veliko sem se smejala, se prvič zaljubila, pogosto pa tudi čutila pomanjkanje samozavesti in doživljala nihanja v razpoloženju. Eno stvar mi pa lahko zavirate – ker sem 4. letnik zaključila z odličnim uspehom, mi ni bilo treba delati mature (takšen privilegij je veljal takrat) in sem imela sanjske počitnice. :)

Kaj bi svetovali devetošolcem ... zakaj naj se vpišejo na Srednjo šolo Slovenska Bistrica in ne na nam največkrat konkurenčne mariborske srednje šole? Kaj lahko naša šola nudi, česar druge ne morejo?

Ključna prednost naše šole je podpora vsakemu posamezniku, da bi v čim večji meri dosegel to, kar zmore. Prevladujoče dobremu počutju v šoli, tako kažejo odgovori dijakov v evalvacijskih anketah, sledijo dobri učni dosežki. Imamo pestro ponudbo dejavnosti in odlične prostorske pogoje. Več staršev nam je v anketah napisalo, da smo šola s posluhom. Na to smo zelo ponosni in tudi verjamem, da je tako. A ne kar tako – ob skrbi za učinkovite procese učenja si prizadevamo slediti tudi vašim potrebam in hotenjem, saj vzajemnost prinaša največ.

Srednja šola Slovenska Bistrica

Vox populi in okrogli jubilej SŠSB

**Srečko Stramšak
in Nino Pinter**

Ali dijaki SŠSB sploh vedo, katero obletnico letos praznuje naša šola? Ker smo že ravno pri jubileju, smo se odločili, da kar po šolskih hodnikih povprašamo dijake, ali sploh vedo, koliko let obstaja šola, ki jo obiskujemo.

Letnik intervjuvanca	Pravilni odgovor	Napačni odgovori
1. letnik	11	0
2. letnik	9	0
3. letnik	10	0
4. letnik	8	0

Skupaj:

pravilni odgovori	napačni odgovori
28	0

Nad ugotovitvijo, da so prav vsi vprašani dijaki vedeli, da naša šola letos praznuje 20. obletnico, smo v uredništvu Čveke bili zares pozitivno presenečeni. Očitno smo dijaki dovolj dobro seznanjeni z informacijami o šoli.

Še to pesem posvetim ti, draga šola!

Ob vseh z vztrajnostjo prepletenih naporih naših profesorjev, da bi v teh mučnih in ocenjevanja polnih mesecih vzpodbudili dijake k ustvarjanju, smo v uredništvo Čveke prejeli le dve kratki, a zelo pomenljivi pesniški stvaritvi. Vzpodbudne besede, mar ne?

Haiku o šoli

Šola preljuba,
jaz sem na dobri poti,
ko sem s tabo.

*Tinkara Novak
in Alen Juhart*

Haiku: SŠSB

Oj, SŠSB!
Ti si najboljša šola,
najboljša si ti.

Polona Volavc

Iz osebne zbirke profesorja zgodovine in tudi kar tako ... po domače!

Iztok D. Utenkar

© www.pexels.com

Po dolgem času so pred vami ponovno iskrice. Potrdilo se je, da dijaška domišljija in (ne)znanje praktično ne poznata meja. Vse zapisano so misli, ki so prišle izpod vaših peres in iz vaših ust. Želim vam prijetno branje in obilico smeha!

Grozilni stavek Adolfa Hitlerja v Mariboru: »Če Nemčija ne zmaga proti Sovjetski zvezi, bom naredil samomor.«

V prazgodovini so bili polljudje/praljudje. Živel so v votlih jamah.

Konfucij je bil znan fiziolog.

Sužnji so bili v Egiptu, ko so jih kupili. Delali so, kar je kupljenec rekel.

V Egiptu so pisali na papirinu.

Delfi so bili znano grško prenočišče.

V Delfih so »šlogali«. »Šlogarica« je bila lepa – grda.

Poetoviona je dobila mestne pravice pod cesarjem Herkulom.

Karantanska kneza sta bila: Hotimir in Črtomir.

Hotimir in Branimir sta širila bavarsko vero.

Posebnost kartuzijanskega reda so bile dovoljene poroke duhovnikov.

Brižinski spomeniki so kamen, so grobnica, so nagrobniki.

Fakultete najstarejših univerz so bile: teološka, fiziološka, zdravstvena ...

Najbolj izobražen sloj prebivalstva v srednjem veku so bili otroci cerkvenih mož.

Cesar Henrik IV. je imenoval novega papeža – Salahadina.

Mongolska plemena je v začetku 13. stoletja združil Conn Iggulden, ki je kasneje o tem napisal knjigo. Sem jo bral, ful je dobra, ampak nisem prebral do konca, ker je predebela.

Vasco de Gama je priplul do Indije. Tam je znana začimba Goa. 'Majo pa tudi koruzo in krompir.

Deželani v srednjem veku so bili nekaj takšnega, kot so danes občinski svetniki. Pri nas v Oplotnici 'majo oblast.

Jurij Dalmatin je izumil pisavo – glagolico.

V Ljubljani je bila v času reformacije ustanovljena prva tiskarna na svetu.

Sončni kralj Ludvik (mmmm, ne vem točno k'eri) je bil kralj Francije. Sončni je bil zato, ker je oddajal toploto in svetlobo. Spomno s'n se, bil je Filip 5.

Znani baročni slikar je bil Johan S. Bach.

Napoleon je iz Turčije uvažal tobak za topove.

Matija Čop in France Prešeren sta izdajala almanah Slovenske novice.

S programom Zedinjene Slovenije bi Slovenija postala avtohtona.

Sporočila po brzozavih so potovala z algebrovo pisavo.

Soška fronta je potekala ob reki Savi.

Na soški fronti so imeli strelske rove in bungalove.

Novi vek se konča leta 1918, ko so ZDA vstopile v EU.

Pariška mirovna pogodba je bila podpisana v Nemčiji.

V coni B Svobodnega tržaškega ozemlja so bili Trst, Gorica, Goriška brda in goriška trta.

Vojaški poveljnik slovenskih prostovoljcev na Koroškem je bil Anton Korošec – Majster. Bil je majstrov bojevnik.

Stalingradska bitka je potekala na reki Kolpi.

Hladna vojna je zato, ker orožje ni sproženo, je pa ves čas vprašanje, kdaj se bo sprožilo.

Temeljno ustavno listino Republike Slovenije je sprejel Igor Bavčar.

Zvezde v slovenskem grbu predstavljajo Svete tri kralje. To so Pankracij, Servacij in Bonifacij. Hodijo aprila ali maja. Tam nekje okoli velike noči.

Prvo visoko civilizacijo so ustanovili Subuiti ali Sumeri. Bili so muslimani.

Muslimani imajo glave zakrite s hiapi.

»Živim v jedrski družini. Skupaj z mamo in atejem.«

V Idriji je bil premogovnik.

Na Norveškem je pristanišče Kursk.

Vulkani nastanejo zaradi tresenja tal.

France Prešeren se je rodil 8. 2. leta ... eeeee ... enkrat.

Rapalska meja med Italijo in Jugoslavijo je potekala od Triglava do Pomurja.

Roosevelt je uvedel novo gospodarsko politiko, new dial.

Pri triletnem kolobarjenju imajo kmetje pridelek trikrat letno.

In še tiste ... malo manj zgodovinske!

 www.pexels.com

Profesor Riegler, navdušen nad svojo novo idejo: »Lahko bi ocene kar po zvočniku povedali.«

Profesor Riegler: »Če želiš do konca 4. letnika ostati pri matematiki, se v tej učilnici nikoli ne smeš norčevati iz dveh stvari: Tesle pa piramid.«

Profesorica Wozniak pride k matematiki: »Jaz sem ilegalno tukaj.«

Pri matematiki obravnavamo obrestni račun in vse, kar sodi zraven.

Profesor Riegler: »Računaj, no ... Ne boš vedno imel možnosti biti banka.

Knez: »Jaz bi imel Matičevo banko, tam bi se ves čas mot'li.«

Profesor: »On bi vsaj imel banko, ti bi pa največ imel ... Knezovo pekarno.«

Profesorica Wozniak: »Filozofija so same ideje, psihologija je realno stanje.«

Profesorica Wozniak: »Spali boste, ko boste mrtvi.«

Na začetku druge zaporedne ure filozofije. Profesor: »Smo isti kot prej?« Kitak: »Ne, ker se vedno spreminjamo.« (To je eden izmed filozofskih zakonov.)

Profesor: »4. b, ne?«

Knez: »Ja, B kot NAJBOLJŠI!«

Profesor Artnik: »Godec, pri tebi je vedno tako. Kratki eseji in 'kratka' prisotnost.«

Knez profesorju Utenkarju: »Boste čips?«

Pri matematiki ...

Valentina: »Vi pa še niste keksov pekli, profesor.«

Izidor: »Nočeš tega.«

Valentina se pritožuje, da profesor pred tablo vedno pokliče ene in iste, zato jo profesor zanalašč pokliče pred tablo. Mario: »Tako dolgo že nisi b'la pred tablo, da smo pozab'li, kak' od zadaj zgledaš.«

Pogovarjamo se o rojstnih dnevih.

Nika: »Jaz pa moj ata imava oba na 7. v mesecu rojstni dan.«

Eva: »Jaz pa moj ata imava isti dan pa isto leto rojstni dan!«

Pri slovenščini ... Pogovarjamo se o obdobju modernizma.

Profesor Artnik: »Potem pa je to obdobje, ko pike in vejice več ne štejejo.«

Matic: »To je vredno obdobje.«

Profesor Artnik: »Kaj vi prvo naredite, ko polijete pijačo?« Matic: »Ližemo.«

Filozofija ... Pri uri se pogovarjamo o tem, kaj je meja med x-som (flumastrom) in ne x-som (vsem ostalim).

Anja: »Kaj pa vi, gospod profesor, ko se dotikate flumastra?«

Profesor: »Jaz nisem flumaster.«

Psihologija ... pogovor o tem, ali bi punca bila s fantom, ki je grd, ampak pameten.

Profesorica Wozniak: »Saj če je grd, pa lahko tudi sami investiramo v to, da bo pol lepši.«

Matic: »Ja, sam pol pa pridejo otroci.«

Profesorica Wozniak: »Jaz imam obširen seznam ljudi, ki jih ni škoda.«

Slovenščina ... V razredu poteka pogovor o reklamiranju izdelkov.

Profesor Artnik govori o oglasih za kozmetiko: »S tem se skušajo približati neki nepopolnosti.«

Izidor: »Hočete izpostaviti, da so naše ženske nepopolne?«

S profesorjem Artnikom se pogovarjamo o tem, kaj so enogovorna in kaj dvogovorna besedila.

Nik: »Profesor, če je nekdo v nezavesti in ga vprašam, če je vredno, kaj pol je to enogovorno ali dvogovorno besedilo?«

Matematika

Nik: »Morali bi biti eno uro samo dečki in eno uro samo deklice pri matematiki.«

Profesor Riegler: »Ja, samo pol ne vem, kam bi tebe dal.«

Psihologija ... Pogovarjamo se o popravljanju testov.

Profesorica Wozniak: »Nekaj časa še ne bom 'mela popravljenega ... Aja, čakajte! Saj res, jaz 'mam doma zastoj suženjsko delovno silo!«

Pri slovenščini začnemo z obravnavo Kosovela.

Žišt: »Kosovel! Ja, to pa vem, kdo je! Oni, ko je napisal Netopirja na leteči žlici!«

Profesor Artnik: »Žišt, ti si res en taki ... drama queen!«

Profesor Kampuš: »Funkcionaliste morate jemat' tak malo, kot da so zadeti. Kot da so enega skadili pa se jim vse tak lepo zdi.«

Spraševanje pri zgodovini ... Profesor Utenkar: »Kako se je kazal ta teror?«

Matic: »Ja, upirali so se.«

Profesor: »Kdo se je upiral?«

Matic: »Mislim, niso se upirali, ker so umrli.«

Profesorica Manič: »Poznamo dva tipa ribov ...«

Profesorica Manič: »Ste se šli kdaj kahuja?«

Profesor Artnik: »Maja, ringa ding dong!«

Profesor Utenkar: »BRKLAČIČ, KA' SI KLOPOTEC POŽRL?«

Profesorica Manič: »Kdor ne pride zdaj pisat', bo celo življenje pisal test!«

Profesorica Wozniak: »Velikost glave naj bi nakazovala na to, kako inteligenčen je človek. In to, da imajo moški večjo glavo, zagotovo nekaj pove.« (Sarkazem.)

Knez: »Ja, saj to je res.«

Profesorica Wozniak: »Pa ravno ti si se oglaso, ko 'maš tako majhno glavico.«

Profesor Artnik: »Manjkajoči ... Dober dan!«

Zadnjica

DOGODIVŠČINA

ANANAS

ČRHA

TRINAJST

PRELET

METAFORA

RUSIJA

SNS

SLOVENIJA

SDS

Alpaka

SPANJE

JESEN

NEVEN

Čudapolno